

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Brutal TITAN

E.V. OLSEN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Acımasız Titan

Kuzey Kıyısı Titanları Kitap 2

E.V. Olsen

Telif hakkı © 2024 E.V. Olsen Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

Bu eserde anlatılan hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölen), yerler, binalar ve ürünlerle herhangi bir bağlantı kurulması amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır.

Düzenleme: Kathleen Cousin

Düzeltilme: Cherie Mathis

Kitap Kapağı ve Biçimlendirme: Maldo Designs

Yayıncı: E.V. Olsen

[https://evolsenbooks.weebly .com/](https://evolsenbooks.weebly.com/)

İçindekiler

- [1. Tropes & Trigger Warnings](#)
- [2. En İyi Arkadaş Olalım](#)
- [3. Bölüm 1](#)
- [4. Bölüm 2](#)
- [5. Bölüm 3](#)
- [6. Bölüm 4](#)
- [7. Bölüm 5](#)
- [8. Bölüm 6](#)
- [9. Bölüm 7](#)
- [10. Bölüm 8](#)
- [11. Bölüm 9](#)
- [12. Bölüm 10](#)
- [13. Bölüm 11](#)
- [14. Bölüm 12](#)
- [15. Bölüm 13](#)
- [16. Bölüm 14](#)
- [17. Epilog](#)
- [18. Ön İzleme: Çılgın Titan](#)

Yazar Hakkında E.V.
Olsen'in Diğer Eserleri

Tropes ve Tetikleyici Uyarılar

TROPES

rakipten sevgiliye, yasak aşk, zorba ana karakter, yakın mesafe, çift cinsel uyanış, ilkel oyun, sahiplenici/koruyucu ana karakterler, ona dokunursan ölürsün, gizli ilişki

TETİKLEYİCİ UYARILAR

Bu kitap, okuyucuları rahatsız edebilecek bazı temalar içermektedir: betimleyici seks sahneleri, etki oyunu, şiddet/zorbalık, sert cinsel oyun, homofobik açıklamalar yapan homofobik üçüncül karakter (kitabın sonuna doğru ortaya çıkar), sayfada intihardan bahsedilmesi, bir ana karakterin sayfada fiziksel saldırıya uğraması (cinsel saldırı değil) (aşk ilgisi tarafından değil), dubcon

En İyi Arkadaş Olalım

Ayda bir kez, yeni çıkan kitaplar, özel fırsatlar ve üzerinde çalıştığım kitapların n izlemelerini içeren bir e-posta gönderiyorum. Listeye eklenmek isterseniz, sizinle tanışmak isterim!

Buradan kaydolun: <https://landing.mailerlite.com/webforms/landing/z1v6s6>

Bölüm 1

Jackson

Parmaklarım patenlerimin mumlanmış beyaz bağcıklarını kavırıyor, bağcıkları sıkıca çekerken pürüzlü dokusu cildimi ısıyor. Zorlu bir antrenman olacak, özellikle de Bölge Şampiyonasına kalmış olduğumuz için.

Bir de o lanet Serpents'in de finale kalmış olması var. Onlarla, *onunla* yüzleşeceğim düşüncesi kanımı kaynatıyor. Killian Blackwell'in çenesine yumruk attığım an, kemiklerin birbirine çarpmasıyla çıkan tatmin edici ses ve yüzüne sıçrayan kanı hala gözümün önündedir.

Onu yumruklamaktan daha fazlasını yapmalıydım. Ellerimi boğazına dolamalı ve gözlerinden hayat akıp gidene kadar sıkmalıydım. Belki o zaman lanet olası çenesini kapalı tutmayı öğrenirdi. Ancak, o zaman sezonun geri kalanında... üniversite kariyerimin geri kalanında uzaklaştırma cezası alırdım.

Muhtemelen Winnipeg ile giriş seviyesi sözleşmeyi imzalamalıyım.

Ama ben hala küçük havuzda büyük balık olmak istiyordum ve onlar benim daha fazla gelişebileceğimi düşünüyorlardı. Bu yüzden, drafttan sonra sözleşmeyi imzalamamak karşılıklı bir karardı. Ancak, cinayetten tutuklansam bunu uygulayacaklarını sanmıyorum.

Takım kaptanımız Connor Walsh yanımıza gelip, oda arkadaşım ve en iyi defans oyuncumuz Alexei'nin yanındaki bankta oturdu. "Eli hala sana kızgın mı?"

Alexei başını sallar, yüzünde her zamanki gibi stoik bir ifade vardır. "Aştı."

Kaleci ve Alexei'nin kuzeni Viktor, kahkaha atar. "Şimdi başka bir şey için ona kızgın."

Bileğime bakıp parmaklarımı deneme amaçlı esnetiyorum. Ağrı hala orada, geçen hafta olanları sürekli hatırlatan bir sızı. "Ve Alexei onun öfkesini bir çırpıda yok ediyor."

Oda arkadaşım bana sert bir bakış attı. "Belki de erkek arkadaşımınla seks yaparken odada kalmayı bırakmalısın."

Onun bakışlarına doğrudan, korkusuzca karşılık veriyorum. "Ben de orada yaşıyorum, gerizekalı."

Bu eski bir tartışma, daha önce binlerce kez yaptığımız bir tartışma. Ve her zaman aynı şekilde bitiyor, ikimiz de geri adım atmaya yanaşmıyoruz. Alexei, Eli ile eğlenebilsin diye kendi lanet yurt odamdan atılmayacağım.

Onların sevişmesini izlemenin biraz tahrik edici olduğunu kesinlikle söylemeyeceğim.

Erkeklerden hoşlandığımdan değil. En azından, hiç öyle olduğunu düşünmemiştim. Viktor'a hiç öyle bakmamıştım. Ama Alexei ve Eli'nin dinamiklerinde beni cezbeden bir şey var.

Ve belki birkaç eşcinsel porno sitesine göz attım. Bu da son zamanlarda üçlü seks yapmak kadar işe yaradı, yani pek bir şey yapmadı.

Seksten sıkılmak nasıl mümkün olabilir ki?

"Elin daha iyiye gidiyor mu?" Connor'ın sesi düşüncelerimi böldü.

"Eh, hala ağrıyor."

Viktor ellerini havaya kaldırır, yüzünde abartılı bir hayal kırıklığı ifadesi vardır. "Feisty Mouse'u korumak zorunda kaldığım için tüm eğlenceyi kaçırdığımı inanamıyorum."

Kaleci biraz dengesizdir. Diğer arkadaşımız Zach Knight kadar değil, o soğuk bir herif. Ama Viktor bazı günler uyuşturucu bağımlısı bir sosyopat gibidir.

Şikayet ediyor gibi görünse de, hepimiz onun yeni en iyi arkadaşıyla vakit geçirmekten hoşlandığını biliyoruz, ona takıntılı bir cehennem köpeği gibi yapıyor.

Hatta Bottoms Up adını verdikleri kendi küçük grup sohbetleri bile var. "Blackwell hak ettiğini aldı," diyorum.

Ve hak etti de.

Serpent'in kaptanı, hatırlayabildiğim kadarıyla her zaman başımın belası olmuştur, her zaman oradaydı, her zaman zorluyordu, her zaman beni sinirlendirmeye çalışıyordu. Çocukken hokey kampına geldiği günden beri birbirimizin boğazına sarılmış durumdayız.

Massachusetts'li olduğunu görünce, onu bir daha asla görmeyeceğimi düşünmüştüm. Ama yıllar boyunca turnuvalarda birbirimize karşı oynadık ve gençler seviyesinde oynamaya başladığımızda bu daha da sıklaştı.

Şimdi birbirimize sadece birkaç kilometre uzaklıkta, rakip üniversite takımlarında oynuyoruz.

Her zaman buz pistinin iki farklı ucunda yer aldık. Her zaman kavga ettik.

Sanki sonsuz düşmanlığımız yıldızlarda yazılmış gibi.

Sonra, geçen hafta, o pislik maç bittikten sonra ağzını açtı, draftı gündeme getirdi ve ne kadar düştüğümü hatırlattı. Bu alçakça bir hareketti. Görmezden gelemeyeceğim bir hareket.

Bekledim, soyunma odasından çıkana kadar zaman geçirdim, sonra tam bir kavga çıktı. Her yer kan içinde kaldı.

Yumruğum çenesine çarptığında yüzündeki ifade, şok, acı ve öfke, bileğimdeki ağrıya neredeyse değdi.

Neredeyse.

Şeffaf bir bant rulosu alnıma çarptı ve düşüncelerimden sıyrıldım. Alexei kıkırdadı, gözleri parladı. "Yine boğazını kesmeyi hayal mi ediyorsun?"

Burun kıvırıyorum. "Daha çok, o pislği patenimle ezmek gibi."

Walsh burnunu kırıştırır. "Neden böyle bir pire için ekipmanını mahvetmek isteyesin ki?"

Koç Nieminen'in düdüğü soyunma odasında çınlar, tiz sesi sohbetleri ve kahkahaları keser. "Siz pislikler antrenmana hazır mısınız, yoksa sizi geride mi bırakayım?"

Hepimiz bunun boş bir tehdit olduğunu biliyoruz. Koç bize, becerilerimize, yeteneklerimize ve azmimize ihtiyaç duyuyor. Ama bu, onu zorlamaya hazır olduğumuz anlamına gelmez. Hayatımızı çekilmez hale getirmek için başka yolları da var, bizi yedek kulübesine göndermek dışında.

Ayrıca, onu biraz seviyorum. Bir gün onun gibi bir koç olabileceğimi düşünüyorum.

Alexei'ye dönüyor. "Erkek arkadaşın için bilgiyi aldın mı?" "Evet, teşekkürler."

Yardımcı koç Buckland'ın dudağı kıvrılır. O piç her zaman bizimle sorun çıkarır. Babamın onu bu işe neden tavsiye ettiğini anlamıyorum. Tam bir palyaço. Ama onda bir şey var, Knight'ı bile rahatsız eden bir şey. Ve psikopatın rahatsız olduğu zaman, bir sorun vardır.

Bana olan keskin ilgisinden bahsetmiyorum bile.

Son iki yıldır, bana bakışları tüylerimi diken diken ediyor. Ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok çünkü bakışları dışında, bana hiç bir şey yapmadı, hokeyle ilgili olmayan hiçbir şey söylemedi.

Kaskımı ve sopamı alıp soyunma odasından çıkıyorum, buz pistinin soğuğu bana fiziksel bir darbe gibi çarpıyor. Derin bir nefes alıp soğuk havanın ciğerlerimi doldurmasına izin veriyorum, yanmayı tadını çıkarıyorum.

Ben buraya aidim. Buz üzerinde, sopam elimde, savaşmaya hazır, herkese en iyi olduğumu, burada olmayı hak ettiğimi, sadece kendini kanıtlamaya çalışan geç tur draft seçimi olmadığımı kanıtlamaya hazır.

Buz pistinde yavaşça bir tur atarak kaslarımı ısıtıyorum, buzda kayan patenlerimin tanıdık ritmi sinirlerimi yatıştırırken, Koç Buckland'ın ilk antrenmanımızı başlatmak için beklediği yedek kulübesine doğru ilerliyorum.

"Sıraya girin!" diye bağırır, sesi boş arenada yankılanır.

Sıranın en önüne geçiyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, kanım heyecanla kaynıyor. Düdük çaldığında, ileriye doğru fırlıyorum, sopam parıldayarak puck'ı yakalıyorum, patenlerim buzda pençe gibi izler bırakıyor.

"O kadar hızlı olma," diye

homurdanır Walsh.

"Yetişemeyeceğinden mi

korkuyorsun?"

Beşimiz arkadaş olsak da, bu birbirimizi mahvetmeyeceğimiz anlamına gelmez. Ve bir noktada bunu yaptık. Knight'ın en tehlikeli olduğunu bu şekilde anlıyoruz. O hiçbir şey hissetmiyor.

Walsh hemen arkamda, nefesi ensemde, sopası yanıma saplanıyor. Ama ben daha hızlı, daha güçlü, daha iyiyim. Bileğimi çevirerek puck'ı ağa gönderiyorum, ağın hoş sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Dönüp kollarımı genişçe açıyorum, çaylakların tezahüratlarını ve çığlıklarını içime çekiyorum. Onlar önemli değil, ama Walsh'u kızdırıyor, o halde neden bunu kendi lehime kullanmayayım?

Yanımda kayıyor. "Güzel numara."

Bir sonraki turda, Knight'ın puck'ı önce almasına izin veriyorum, onu arkadan takip etmekle yetiniyorum. O akıcı, hesaplı, her hareketi kesin ve kasıtlı. Ama fazla hesaplı, fazla tahmin edilebilir. Ve bu onun zayıflığı.

Golün hemen öncesinde, geniş bir hareketle puck'ı çaldım ve yıldırım hızıyla hedefe gönderdim.

Knight bana dönüyor, omuzları dik, gözleri soğuk ve sert. "Blackwell hâlâ seni sinirlendiriyor mu?"

Gözlerimi devirdim. "Biraz sıcaklıktan mı korkuyorsun?" "Sen hiç sıcaklık getirdin mi ki?"

Koç Nieminen'in düdüğü keskin ve tiz bir sesle havayı yırtıyor. "Saçmalamayın kesin. Bu noktada kimsenin sakatlık nedeniyle oyundan çıkmasına izin veremeyiz."

Kısa bir baş sallamayla uzaklaşıyorum.

Artık kafamı toparlayıp Killian Blackwell'e, Serpents'e ve tüm lanet olası dünyaya ne kadar değerli olduğumu, sadece geç turlarda seçilmiş bir oyuncu olmadığımı gösterme zamanı.

Bu beni öldürse bile.

Bölüm 2

Killian

Antonio's Subs'ın kapısını kanat oyuncumuz Raiyne için açtım, içeriden gelen sıcak hava, yüzlerimizi kamçılayan sert rüzgardan hoş bir kaçış sağladı. O sırttı, bana abartılı bir reverans yaptıktan sonra, orası sanki onunmuş gibi içeriye girdi.

Alaycı herif.

Onu takip ederken, kızarmış ekmek ve erimiş peynirin lezzetli kokusu beni rahatlatıcı bir kucaklama gibi sarıyor. Midem yüksek sesle gurulduyor ve en son ne zaman yemek yediğimi hatırlatıyor. Restoranın rahat iç mekanı aç müşterilerle dolu, kırmızı vinyl koltuklar tamamen dolmuş durumda.

"Açlıktan ölüyorum, Cap." Raiyne omzuma hafifçe yumruk atar. "Bana akşam yemeği ısmarlarsın, değil mi?"

Onun cüretkarlığına başımı sallayarak gülüyorum. "Hiç kendi işini kendin halletmez misin?"

"Benimki gibi güzel bir yüzle, hiç gerek yok." Gülümser ve dramatik bir şekilde kirpiklerini kırıştırır.

"Güzel suratmış, hadi oradan."

Raiyne, keskin hatları ve delici ela gözleriyle çirkin olmaktan uzak. Ama onda bir şey var, yüzeyin hemen altında gizlenen bir tehlike işareti. Sanki Peter Pan'ın çarpık bir versiyonuna bakmak gibi, içgüdüsel olarak uzak durman gerektiğini bildiğin birine.

Ama yine de çoğu insan bu tehlikeye çekiliyor gibi görünüyor. Raiyne söz konusu olduğunda, bunun bir ipucu olmadığını fark etmiyorlar. O tamamen sinir bozucu.

Tıpkı çoğu Serpent gibi.

Doğrusu, ben muhtemelen ekibin en uysal üyelerinden biriyim, bir nevi gardiyanları gibiyim, onları hizada tutuyor ve çok fazla yoldan sapmamalarını sağlıyorum. Ve bunun onlara gerekmediğini söyleyemem, özellikle de Pine Barrens'daki aylık avlar söz konusu olduğunda.

Raiyne, kasada asılı olan geniş menüyü incelerken kaşlarını çatıyor. "Titans'la aynı otelde kaldığımıza inanamıyorum."

Bazen evrenin benden bu kadar nefret etmesine neden olan şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Neden başka bir yerde kalamıyoruz? Tabii, otelimizde üç takım daha var... ama Titanlar.

Bu, büyük bir cinayet sahnesine davetiye çıkarmak gibi. Umarım Providence polisi bu görevin üstesinden gelebilir.

"Neden burada olduğumuzu unutma." Sesim sert, takım arkadaşlarımı hizada tutmak için böyle olması gerekiyor. Benim durumum daha iyi değil, özellikle Jackson Reed söz konusu olduğunda.

O pisliği tahtaya çarpmaktan, vücudunun pleksiglasla çarpıştığı tatmin edici sesi duymaktan daha çok zevk aldığım bir şey yok. Bunu o kadar sık yapıyorum ki, birlikte buzda olduğumuzda hala bergamot, meşe ve sandal ağacı kokulu vücut şampuanının kokusunu alabiliyorum.

Raiyne de aynı şeyi düşünüyor olmalı ki, bir kaşını kaldırarak beni anlamlı bir bakışla süzüyor. "Sanki Reed'in odasını bulup bacağını kırmak istemiyormuşsun gibi?"

Gülmemek elde değil. "İnkâr edemem."

"Ona ne dedin ki? Cidden, çoğu zaman sadece 'Merhaba' desen bile sinirleri bozuluyor."

"Ne kadar berbat bir oyuncu olduğunu hatırlatmış olabilirim. Bilirsin, yedinci tur draft seçimi falan."

En akıllıca hareket değildi, ama onlara yenilmeyi hiç sevmiyordum ve kendimi tutamadım. Özellikle de önceki gece terk edildikten sonra. Sıkıcı bir sevişken olduğun söylenmesi kadar kötü bir şey yoktur. Ama her zamanki gibi, evren Titans'la maçımızdan hemen önce eski kız arkadaşımın benden ayrılmasını uygun gördü.

Draft konusunu açmak kesinlikle alçakça bir hareketti, özellikle de Rangers tarafından ikinci turda seçilmiş olduğum için. Sözleşmeyi imzalamak yerine üniversiteye gitmeyi seçmemin gerçek nedenini sadece en yakın arkadaşlarım biliyor.

Reed, çıkan kavgada burnumu kırdı. Bu ilk kez olan bir şey değildi ve kesinlikle son kavgamız da olmayacaktı.

Tezgahın arkasındaki garson, sarışın at kuyruğu sallanarak bize neşeli bir gülümsemeyle selam veriyor. "Bu akşam size ne getireyim?"

"Ben büyük boy köfteli sandviç, ekstra peynir ve biber istiyorum," diyorum, ağzım sulanarak. "Ve arkadaşım ise..."

"İki büyük köfteli sandviç, ekstra peynirli olsun." Raiyne gülümser ve karnını okşar.

On dakika sonra, elimizde yemeklerimizle otoparkta yürürken, poşetlerden erimiş peynirin sıcak kokusu yükselirken, önümüzde baştan aşağı siyah giyinmiş beş kişinin durduğunu görünce adımlarım sendeledi.

Lanet olası Jackson Reed ve dört arkadaşı.

Eğer bir grubu her şeyden daha çok nefret ediyorsam, o da budur. Hak iddia eden zengin pislikler, üstüne üstlük sağlıklı bir doz psikozla. Neredeyse her açıdan Serpents'e rakiptirler, tek bir önemli fark dışında: zenginlik. Okulumuzda kimse fakir değil, ama hiçbirimiz bu şeytanın dölü gibi zengin ailelerin en üst yüzde 0,5'inde değiliz.

"Ne istiyorsun lan?" Raiyne, sesi zehir gibi, hırlayarak sorar.

"Sadece dostça bir karşılama partisi." Jackson'ın bakışları Raiyne'den bana geçer, açık yeşil gözleri çıplak bir kabloya dokunmak kadar yoğundur. "Bana da akşam yemeği mi ısmarladın?"

"Siktir git."

O sadece burnunu çekerek, zayıf cevabımı eliyle bir hareketle reddeder.

Jackson dalgalı kestane rengi saçlarını elleriyle tararken, ben gözlerimi ondan takım arkadaşına çeviriyorum. Takım arkadaşı, çılgın bir tavşan gibi parmak uçlarında zıplıyor.

tavşan gibi zıplıyor. Yüzünü, ters çevrilmiş bir haçla tamamlanmış, şeytani bir rahibe gibi süslenmiş kristal bir maske kaplıyor.

Viktor Novotny.

O, Connor Walsh ve Zach Knight ile birlikte, Jackson ve Alexei Petrov'a kıyasla bambaşka bir tehlikeli seviyededir.

Jackson'a geri dönüyorum, çenemi o kadar sıkıyorum ki dişlerim birbirine sürtünüyor. "Bunu maçlara sakla, pislik."

"Uh... hayır." Gözleri kötülükle parıldayarak sırtıyor.

"Ne olmuş yani? Etrafta kameralar varken otoparkta kavga mı edeceğiz? Seni daha akıllı sanıyordum."

Novotny maskesinin arkasından kıkırdar, bu uğursuz ses omurgamdan aşağı bir ürperti gönderir.

Jackson yaklaşır, kişisel alanımı ihlal eder. "Kutlama avı yapmanın sırası geldi diye düşündüm. Siz Serpents'ların bu ironiyi takdir edeceğini düşündüm."

Siktir.

Raiyne'nin dudakları şeytani bir gülümsemeye kıvrılırken gözleri parıldar. Elbette bu fikri beğenir. Ama ben beğenmiyorum.

Yılanlar farklı türden avlar peşinde, hak ettiklerinden emin olduğumuz avlar. Çünkü onlar hayatta kalamıyorlar. Ben pek katılmıyorum, sadece kurban gerçekten cezalandırılmayı hak eden bir zulüm işlemişse katılıyorum.

"Sanırım siz ikiniz koşmaya başlamalısınız." Petrov yumruklarını sıkıp açar, ön kollarındaki damarlar şişer. "Beş, dört..."

Jackson'ın gülümsemesi kurt gibi olur, parlak beyaz dişleri görünür. "Üç, iki..."

Lanet olsun.

Raiyne yemeğini düşürür, koşmaya başlamak üzereymiş gibi dizlerini bükerek eğilir.

"Reed, saçmalamayı kes. Hemen."

"Koşsan iyi olur, orospu." Dudakları hırlayan bir gülümsemeye dönüşür.

"Bir."

Topuklarımın üzerinde dönüp, bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde otoparktan koşmaya başlarım, Raiyne solumda, adım adım benimle aynı hızda koşar.

"Bu herifler deli." Takım arkadaşım hem sinirli hem de meraklanmış gibiydi. "Yemeği mahvettiklerine inanamıyorum. O sandviçi gerçekten çok istiyordum."

"Kapa çeneni ve kışını kaldır." Kollarımı daha hızlı sallıyorum, kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

O pislikleri atlatmak umuduyla tuğla binaların arasında ve dar sokaklarda koşuyoruz, ama ayak sesleri arkamızda betona vurmaya devam ediyor. İleride, otelimizin arkasında uzanan ormanın karanlık silueti görünüyor.

Hiç düşünmeden sağa sapıp ağaçların arasına daldım. Ama Raiyne'i görmek için omzuma baktığımda, onu hiçbir yerde göremedim. Aptal herif sola gitmiş olmalı.

Hayatım mahvoldu.

Şu anda en son ihtiyacım olan şey, arkadaşımın zarar görmesi. Ancak, geri dönmek için hızımı yavaşlattığımda, Jackson görüldü. Ben de dönüp ormanın içine doğru ilerledim.

Dallar yüzüme ve kollarıma çarpıyor, karanlık etrafımı canlı bir varlık gibi sarıyor. Nefes nefese her nefes alışımda ciğerlerim yanıyor ve bacaklarım ağrıyor. Ama duramam. Durmayacağım. Onu kaybettiğimden emin olana kadar ya da vücudum pes edene kadar.

Hangisi önce gelirse.

Bölüm 3

Jackson

Serpents'in aynı otelde kaldığını öğrendiğimizde, Blackwell'le uğraşma isteği çok güçlüydü. Takım arkadaşını da onunla birlikte bulmak bir bonus oldu. Ta ki tuhaf Peter Pan sola dönüp Connor'a saldırıp, kaptanımızın dizlerine vücudunu atana kadar. Sonra lanet bir panter gibi hareketinden çıktı ve koşmaya başladı.

Diğer dördü o pisliğin peşinden gitti. Ama ben Blackwell'in peşinde kaldım ve onu ormana kadar kovaladım.

En iyi hamle değildi. Şu anda hiç ışık olmadığı için bir ağaç kökü bizi kolayca yere indirebilirdi.

Ama bu işi daha eğlenceli hale getiriyor ve lanet olsun, ben çok sertim.

Nedenini bilmiyorum.

Belki de kovalamaca yüzündendir. Ya da iyi bir kavga vaadi yüzündendir.

Kimin umurunda?

Ben çok heyecanlıyım.

Önümde Killian ağaç gövdeleri arasında zikzaklar çiziyor. Hızlı, dürüst olmak gerekirse benden biraz daha güçlü, ama ben daha çevikim. Bu yüzden onun vuruşlarının çoğundan kaçabiliyorum.

Bire bir olduğumuzda, eşit güçteyiz. Aynı boy, aynı vücut yapısı, muhtemelen aynı ağırlık. Bu yüzden hayranlarımız bizim dövüşümüzü izlemeyi seviyor. Kazanan genellikle pis bir numara yapar ya da bir hesap hatasından veya dikkat dağınıklığından yararlanır.

Şu an olduğu gibi.

Altın sarısı saçlı pislik omzunun üzerinden bakıyor, biraz fazla dönerek hızını biraz yavaşlatıyor, ben de çabalarımı ikiye katlayıp tüm hızımla ona doğru koşuyorum. Ağaç gövdesine çarpıyor ve yere yığılırken geceyi yırtan bir inilti duyuluyor.

"Kaçabileceğini mi sandın, pislik?"

Eğilip altın saçlı suratına yumruk atamadan, baldırlarımın altındaki bacaklarımın arkasına bir şey çarpar ve havada uçarım, sonra yere gürültülü bir sesle düşerim.

"Siktir git, Reed." Üzerime atlar ve göğsüme oturur, dizlerini koltuk altlarıma bastırır.

Lanet olsun.

Onu üzerinden atamıyorum.

"Ne oldu?" Kızgın bir kaplan gibi görünüyor, özellikle de ağzının köşesinden temiz, keskin çene hattına kadar uzanan kan izi ile. "Şu haline bak, tuzağa düşmüş bir tavşan gibi."

Dirseklerimi onun iç uyluklarına batırmak için hareket ettim, ama o bir eliyle bileklerimi tutup başımın üstüne sabitledi. Penisim zonklıyor ve seğiriyor, kalçalarım hafifçe sıcıyor.

Killian bana sertçe tokat atıyor. Acı ve sıcaklık dışarıya yayılıyor. "Bunu buz için bırakamadin. Arkadaşımınla güzel bir akşam yemeği yememe izin veremedin. Neden bu kadar lanet olası bir pisliksin?"

"Kaçan korkak sensin. En azından arkadaşın mücadele etti." Bükülüp ön kolunu ısıyorum, gömleğinin altındaki deriyi parçalamak için elimden geleni yapıyorum.

"Aptal sikik." Ellerimi bırakır ama parmaklarını boğazıma dolayarak sıkar, diğer kolunu kaldırır ve vurmaya hazır hale gelir. "Yüzünü öyle bir yeniden düzenleyeceğim ki, Tanrı bile seni tanıyamayacak."

Ona dik dik bakıp sırtıyorum. "Ben ateistim. Ateş et, orospu çocuğu."

Ve o da ateş ediyor. Bir kez. İki kez. Ve üçüncü kez.

"Tanrım, sikimi sertleştiriyorsun." Bu yalan değil. Hiç bu kadar sert olmamıştım. Geçen ay katıldığım seks partisinde bile bu kadar tahrik olmamıştım.

Donup kalır, bileğimi tutan elini gevşetir.

Kötü hamle, aptal.

Sadece hareket etmek istediğimde, gözlerim onun ereksiyonunun çok belirgin hatlarına takılır. "Vay, şuna bak. İlgimi çekti."

Killian'ın bal rengi kahverengi gözleri bakışlarımı takip ederek kasıklarına iner, sonra aniden benden kalkar ve ayağına takılır. "Seni kendi kanınla boyayacağım."

Tehdidi pek de etkileyici değil. En azından benim için, özellikle de orada dik dururken, geniş göğsü hızla genişleyip daralırken, nefesi havayı buğulandırırken. Bunun kovalamacadan mı, yoksa onun sertleştiğini belirtmemden mi kaynaklandığını anlayamıyorum.

Ama ayağına takılıp düşmesi... Bu herif bitkin durumda. Bahse girerim bunun sebebi ereksiyon olmasıdır.

Gözlerim yine aşağıya düşüyor. "Ben de hoş geldin partisini *ben* veriyorum sanmıştım." "Kapa çeneni." Blackwell geri çekiliyor, kalın saçlarını eliyle tarıyor.

saçlarını taradı. "Ben eşcinsel değilim."

Gülerek başımı geriye atıp, bunu bir gösteriye dönüştürdüm. "Heteroseksüel de değilsin. Penisin neredeyse pantolonundan dışarı çıkmaya çalışıyor. Ama neyse... Kendine istediğin etiketi yapıştır."

"Senin bahanen ne, pislik herif? Sertleşen tek kişi ben değilim."

Muhtemelen onun baktığını fark ettiğim için sikim seğiriyor. Bu yüzden, sırf onunla dalga geçmek için bile olsa, kalçalarımı biraz daha öne doğru itiyorum.

"Ne gibi görüyor musun?"

Hırıldayarak geri çekilir ve aramızdaki mesafeyi artırır. "Cehenneme git Reed. Sik seven birini bul ve beni rahat bırak."

Dönüp kaçıyor.

Çamurlu yere kan tükürdüm, yüzümü bileğimin arkasıyla silerken onun kabarık kışına bakıyorum. Onu kovalamanın bir anlamı yok, nereye gittiğini bildiğim için.

Eğilip, baskıyı biraz azaltmak için sikimi sıkıyorum.

Hayatımda hiç bu kadar heyecanlanmamıştım, hele ki bir erkek yüzünden hiç.

Ama lanet olsun, Killian Blackwell beni çelik gibi sertleştirmiş ve pantolonumun içinde boşalmanın eşğine getirmiş.

Bölüm 4

Killian

Kaynar su vücudumun üzerine dökülüyor, etrafımda buhar yükseliyor, ama içimdeki şiddetli fırtınayı yatıştırmaya yetmiyor. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, kanım beni tüketen çaresiz ve acı verici bir ihtiyaçla zonkluyor.

Gözlerimi kapatıyorum, elim ağrıyan penisimi kavırıyor ve kendimi bu hissin içinde kaybediyorum, sert ve hızlı bir şekilde okşuyorum, ulaşamayacağım bir yerde dolaşan rahatlamayı kovalıyorum.

Jackson'ın görüntüleri zihnimde beliriyor: yoğun yeşil gözleri, köşeli çenesi, ormanda boğuşurken sert kaslarının gerilme şekli, terden sıırılsıklam olduğunda dalgalı saçlarının kestane renginden maun rengine dönüşmesi.

Tiksinmeli, utanmalıydım, ama bunun yerine daha da sertleşiyorum, nefesim düzensizce kesiliyor, sanki ele geçirilmiş bir adam gibi yumruğuma sikiyorum.

Basınç artıyor, gittikçe daha da sıkılaşıyor, ta ki sonunda parçalanana kadar, ve daha önce hiç olmadığı kadar sert boşalıyorum, zevk dalgalarını sürerken dizlerim bükülüyor. Soğuk fayans duvara yaslanıyorum, göğsüm inip kalkıyor, zihnim dönüyor.

Benim neyim var lan?

Ona mastürbasyon yaptığım ilk sefer değil bu. Geçen hafta kavga ettikten sonra da olmuştu. O kadar yoğun değildi, ama yine de beni şaşırtmıştı.

Kalan adrenalin yüzünden olduğunu düşünmeye çalıştım. Hatta hayal kırıklığı yüzünden. Ama bu... bundan daha fazlası.

Yavaşça doğruluyorum, bacaklarım hala titriyor. Suyu kapatıp duştan çıkıyorum, belime bir havlu sarıyorum. Banyo buharla dolu, hava yoğun ve ağır, nefes almakta zorlanıyorum, her nefes alışımında ciğerlerim yanıyor.

Odaya sendeleyerek girerim ve yatağa yığılırım. Havlu kayar ama düzeltmeye zahmet etmem, çok yorgunum. Zihnim kafa karışıklığı ve kendinden nefretle doludur, yüzümü yastığa gömerim, dünyayı dışlamak isterim.

Tanrıya şükür Trembley dışarıda, çünkü otel odamdaki arkadaşşıma neden kendime bu kadar sert davrandığımı açıklamak istemiyorum.

Parmaklarım ıslak saç tellerimi kavrar ve çeker. Eşcinsel ya da biseksüel ya da her neysem, bu en az endişelendiğim şey. Jackson'la kavga ederken ne kadar tahrik olduğum.

Onun tarafından

kovalanmaktan. Bu çok berbat bir durum.

Ve daha da kötüsü, ön kolumdaki ısırık izi şimdiden morarmaya başladı. O pislik beni işaretlemiş.

O tam bir pislik. Hep öyleydi. Kendini beğenmiş bir pislik, muhtemelen mükemmel yüz hatlarını düzeltmek için burun estetiği yaptırmıştır, çünkü on yaşındayken kampta kavga ettiğimizde burnunu kırdığımı biliyorum.

New England Spor Merkezi'nde, Haunted Shootout Turnuvası'nın finalinde burnunu kanatmıştım.

Cerrahi müdahale olmadan burnunun hala mükemmel görünmesi için mucizevi bir iyileştirme gücüne sahip olması imkansız.

Neden burun estetiği yaptırmış olması beni bu kadar rahatsız ediyor? Tamam, bunun cevabı muhtemelen en kolayı... çünkü yıllar boyunca onu defalarca dövdüğümün hiçbir kanıtı yok.

Biri kapımı çalıyor ve ben kalkıp kapıyı açıyorum, belime dolanmış havlunun, cildime yapışan nemli kumaşın farkındayım.

Raiyne kapının diğer tarafında duruyor, alt dudağı yarılmış ve gözlerinde yaramaz bir ışıltı var. "Hiçbir çizik almadan geri dönmüşsün. Acıkmış olabileceğini düşündüm."

Antonio'dan aldığı paket servisi çantasını bana uzattığında gülümsüyorum.

"Bana

"

"Tam tersi olmalı, çünkü ben dört pislikle uğraşırken, sen sadece biriyle uğraştın." Beni itip odaya girer ve pencere kenarındaki bir sandalyeye çöker. "Petrov beni fena benzetmiş."

Kapıyı kapatıp ona döndüm. "Nasıl kaçabildin?"

Raiyne başını geriye atıp kahkahayı bastı, sesi duvarlardan yankılandı. "Onun lanet olası erkek arkadaşı!"

Başımı eğip, şok içinde gözlerimi kırıştıtararak, sakinleşip devam etmesini bekledim.

"Çocuk ve kız arkadaşı arabayla geldiler ve Petrov'a bağırarak indiler. Erkek arkadaşı, Alexei 'hemen arabaya binmezse' Long Island'a geri döneceğini söyledi." Raiyne gülmekten öksürmeye başlayınca yüzü koyu kırmızıya döndü, gözyaşları yanaklarından akıyordu. "Petrov gerçekten pes etti. İnanabiliyor musun?"

Petrov'un erkek arkadaşı, Titans'la oynadığımız son maçta oradaydı. İri yarı Rus defans oyuncusuna kıyasla çok zayıftı. Birbirlerine nasıl baktıklarını hatırlıyorum.

Babam vefat edip annemi kas distrofisiyle tek başına mücadele etmek zorunda bırakmadan önce, annemle babam da birbirlerine öyle bakarlardı. Aslında tam olarak tek başına değildi, çünkü ben ve kız kardeşlerim vardı.

Arkadaşım tüm bu durumu çok komik bulsa da, ben de oldukça komik olduğunu kabul etsem de, ben biraz farklı görüyorum.

Sandviçimi şifonyerin üzerine koydum, iştahım birdenbire kaçtı. "O zaman şanslısın. Diğerlerinin seni bu kadar kolay bırakmasına şaşırdım."

Omuz silkti. "Walsh istemedi. Birkaç yumruk attı ama diğer takımlardan birkaç koç da oradaydı. Knight ise tüm bu olaydan sıkılmış gibiydi."

"Novotny ne yaptı?"

"Petrov'un arabasına bindi, o da bu durumdan rahatsız görünüyordu." Raiyne çenesini bana doğru uzattı. "Reed'e ne oldu?"

"Her zamanki gibi." Yalan.

Ama onunla bu konuyu konuşmak istemiyorum, içimde dönen karmaşık duyguları itiraf etmek istemiyorum. Takımdaki birkaç oyuncuyla yakın olsam da, onlara hiç içimi açmadım, kendim etrafıma özenle inşa ettiğim duvarların ötesini görmelerine izin vermedim.

Elbette annem hakkında bilgileri var, ama sadece bazen Boston'da oynadığımız maçlara tekerlekli sandalyeyle geldiği için, diğer zamanlarda gelmediği için. Bu yüzden sorular sordular. Ama bunun beni nasıl etkilediğini asla paylaşmadım.

Onların sempatisini istemiyorum ve arkadaşlarımdan bana farklı bakmasını istemiyorum. Anneme ve kız kardeşlerime bakmak benim görevim, benim ayrıcalığım ve başka türlü süreni istemezdim.

Bu yüzden Rangers ile olan sözleşmeyi reddettim, bunun yerine üniversiteye gitmeyi tercih ettim. Bir dereceye ihtiyacım var, hokey kariyerim sakatlık nedeniyle yarıda kalsa bile onlara bakabilmemi sağlayacak bir şeye ihtiyacım var.

"İyi misin?"

Kahretsin.

Sanırım dalmışım. "Onları nasıl geri alabileceğimi düşünüyordum." "İyi, çünkü bir çözümüm var." Üzerinde DHY Laboratories yazılı kehribar rengi bir şişe çıkardı. "Bu şey sıradan koku bombalarından daha güçlü. Askeri sınıf değil ama ona yakın."

Tanrım, siktir.

"Peki bununla ne yapacağız?"

"Hırdavatçıya uğradım ve birkaç tüp aldım. Kapının altından sokup odalarına döküceğiz. Çaylaklardan biri Titanların oda numaralarını öğrenebildi."

Elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum, zihnim hızla çalışıyor. Bu çok iyi bir plan.

Titanların uykusunu bozmak, yarınki galibiyetlerine mal olabilir.

Mükemmel.

Sadece bir eşofman giydikten sonra - gömlek giymek için çok sıcak - Raiyne ve ben Jackson'ın odasının bulunduğu altıncı kata iniyoruz. O, Petrov ile aynı odada kalıyor. Çaylaklarımızdan biri bu bilgiyi nasıl elde etti bilmiyorum ve umurumda da değil.

Raiyne dikkatlice kapının altından plastik bir tüp soktu ve şans eseri kapı sıkışmayacak kadar genişti.

Şişeyi alıp kapağını açtım ve hemen öğürmeye başladım. "Tanrı aşkına."

"Şşş."

Nefesimi tutarak maddenin huninin içine döküyorum. Raiyne burnunu tutarak geri çekiliyor. Pislik. Zor işleri bana bırakıyorsun.

"Bu koku da ne? Aman Tanrım."

Raiyne, gülmemek için elini ağzına kapatarak yüksek sesle burun kıvrıyor. Bir yanım kötü hissediyor çünkü bu ses ne Petrov'a ne de Reed'e ait, yani Alexei'nin erkek arkadaşı olmalı.

Neyse. Bir Titanla çıkarsan, yan hasar görmeyi beklemelisin. "Bu ne lan!"

Siktir.

Kapı açılır açılmaz şişeyi düşürüp koşmaya başlıyorum, Raiyne ise çoktan merdiven boşluğuna doğru dönmüş.

"Blackwell, seni orospu çocuğu!"

Arkamda, Jackson beni kovalarken küfrediyor. Yine.

Sikim sertleşmeye başladı ve merdivenlere koşmadan önce kapıya çarptım. Neden bu bok beni tahrik ediyor?

Merdiven sahanlığına ulaştım ve bir sonraki kata çıkmak için döndüğümde kapı çarpıp beton duvara çarptı. Jackson ve ben bir an göz göze geldik, yeşil gözlerim onun kehribar rengi gözlerine, dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. Ama bakışlarım onun gömleksiz göğsünü de taradı ve sikim seğirdi.

Yutkunarak başımı sallıyorum ve katıma, güvenli bir yere koşmaya devam ediyorum çünkü kesin olan bir şey var... Jackson Reed beni yakalarsa öldürecek.

Dokuzuncu kata vardığımda, cebimden anahtar kartımı çıkararak koridordan odama doğru koşuyorum. Ama lanet şey çalışmıyor. Kartı iki kez daha tuşa dokunduruyorum, sonunda küçük ışık yeşile dönüyor ve kapı açılıyor.

Ancak Jackson, bir futbolcu gibi bana çarparak ikimizi de odanın içine, boş bir odaya düşürür.

"Ölmek mi istiyorsun, Blackwell?" Jackson yüzümü halıya bastırır. "Sanırım az önce yeterince tatmin olmadın, ha?"

Sırtımı kamburlaştırıp, kalan gücümle dönmeye çalışıyorum, ama ağır ve hareket ettirilemez bir şey sırtımın ortasına düşüyor.

Dizini.

Baskı o kadar güçlü ki, birkaç kemiğimi kıracak sandım. Kavgada edebiliriz ve şu anda yüzünü yeniden düzenlemek umurumda değil, ama korkuyorum.

Beni felç edeceğinden korkuyorum.

Bunu yaparak NHL'de oynama şansımı elinden alacağından korkuyorum. Aileme bakma yeteneğimi elinden alacağından korkuyorum.

Yavaşça başımı çevirip omzumun üzerinden ona bakıyorum. O da beni izliyor, yeşil lazer gibi gözleriyle, ama sanki içimi görüyor gibi.

Yüzü vahşi, öfkeli, affetmez.

Muhtemelen, tehditkar dalgalar halinde yaydığı acımasız enerji olmadan hiçbir şeye dokunmayı bilmeyen acımasız bir dev.

Bölüm 5

Jackson

Killian-orospu Blackwell'i altımda ezmekten zevk almadığımı söyleyemem, özellikle de benim lanet otel odamı kokutacak cesareti bulduktan sonra. Yarınki maç için dinlenmek buraya kadarmış. En azından, defalarca ezdiğimiz bir takımla oynuyoruz.

Onu kovalamak beni tekrar sertleştirdi ve kanamaya başladı, kanımda ilkel bir şeyi ateşledi. Siktir. Benim sikim onu neden bu kadar çok seviyor? Onun benim düşmanım olduğunu unutmuş gibi görünüyor.

Ama yüzündeki o korkmuş ifade ona yakışmıyor. Killian benden hiç çekinmedi ve bu yeni gelişme tüm eğlenceyi kaçırıyor. Bir adım daha ileri gitme, onu biraz sinirlendirme zamanı.

Yakınlaşıyorum, ta ki onun düzensiz nefesinin sıcaklığı yanağıma değene kadar. Yavaşça, kasıtlı olarak dişlerimi kulak memesine sürüyorum, derisini delecek kadar sertçe ısırıyorum. Bakır rengi kanın tadı dilime çarpıyor ve

Killian, nefes nefese kalmakla hırlamak arasında bir ses çıkarır, elleri halıya bastırır.

"Beni o kadar mı özledin, pislik?" diye fısıldıyorum, dudaklarım kulak kepçesini okşuyor.

"Çekil üstümden." Killian'ın sesi gergin, neredeyse kırılğan, ama vücudundan yayılan ısıyı, gergin kaslarında titreyen gerilimi hissedebiliyorum.

"Hayır. Benim altımda yatarken çok iyi görünüyorsun." Elim ensesini kavrar ve onu öne doğru iterim, yüzünü yere bastırırım. "Söylemeliyim ki, o koku bombası numarası? Senin için bile oldukça acınasıydı."

"Reed, bir daha söylemeyeceğim. Kalk. Çekil." Sesinde bir titreme var, onun alametifarikası olan cesaretinde ufak bir çatlak var ve bu, omurgamdan aşağı karanlık bir heyecan dalgası gönderiyor.

Topuklarımın üzerine oturup, ağırlığımı ondan biraz kaldırıyorum ve bu yeterli oluyor. Killian vahşi bir hayvan gibi fırlıyor, altımda kıvrılıp debelenerek dengemi bozmaya çalışıyor. Yanlara yuvarlanıyoruz, üstünlük için boğuşuyoruz, terli uzuvlarımız ve inip kalkan göğüslerimiz birbirine dolanıyor.

Yumruğu, son birkaç yıldır biriken öfkeyle yanağıma çarptı. Bir şekilde üstte kaldı, dizleri kalçalarımı sıkıştırırken, bana öfke ve açlık karışımı bir bakışla baktı, sanki benzin üzerine çakılmış bir kibrit gibi. "Senden çok nefret ediyorum."

"Bu his karşılıklı."

Bir an için, sadece birbirimize bakıyoruz, çıplak göğüslerimiz inip kalkıyor, aramızdaki hava gerilimle elektrikleniyor, ama onun ön kolundaki lezzetli çürüğü gördüğümde - onu ısırdığım yerden kalan izim - inliyorum.

Başını eğdi, altın sarısı saçları dağınık, göz bebekleri o kadar büyümüş ki gözleri neredeyse siyah. Tüm vücudu, canlı bir tel gibi, zar zor kontrol edilen enerjiyle titriyor.

Hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok istemedim. Bu korkutucu.

Yavaşça, kasıtlı olarak başımı yukarı kaldırdım, kanım beklentiyle kaynıyordu. "Devam et o zaman, altın çocuk. Bana bir daha vur. Ne olacağını gör."

Yaralı bir hayvan gibi bir ses çıkarır ve sonra eğilir, ağzı benimkine çarpar, sıcak, öfkeli ve yıkıcıdır. Dişleri alt dudağımı yakalar, kan akıtacak kadar sert ısırır ve ben öpüşürken inlerim, parmaklarım sırtını tırmalar, o da vücudu benimkine yapışana kadar kayar.

Acımasız hayvanlar gibi birbirimizi parçalıyoruz, dillerimiz, dişlerimiz ve caresizliğimizle. Killian kalçalarını benimkilere doğru sallıyor ve sürtünme elektrik gibi, ayak parmaklarımdan kafa derime kadar uzanan bir zevk şimşegi gibi.

Onu hissedebiliyorum, pantolonlarımızın içinden bile sert ve sıcak, ve tüm vücudum titriyor, kalp atışlarım tavan yapıyor. Bu, başka bir penisin benimkine değdiği ilk sefer ve... Lanet olsun, hoşuma gidiyor.

Çok.

Bacağımı onun bacağına doluyorum ve ikimizi de yuvarlıyorum, onu bir kez daha altımda sıkıştırıyorum, bu sefer göğüs göğüse. İkimiz de nefes nefeseyiz, genişlemiş göz bebekleri ve öpücüklerden şişmiş dudaklarla birbirimize bakıyoruz.

"Durmamı söyle," diyorum boğuk bir sesle ve cevap vermediğinde kalçalarımı sallayarak ereksiyonumu onun ereksiyonuna sürtüyorum. "Blackwell, bunu istemediğini söyle."

Ama tek kelime etmiyor. Ya da edemiyor. Her ne olursa olsun, geçmeyeceğim bazı sınırlar var.

Asla.

Çenesini tutup sıkıyorum. Geniş gözlerine bakarken o tıslıyor. "İstediğin zaman söyle, dururum. Seni kanlar içinde bırakırım, ama rıza olmadan sınırimi aşmam."

O, bir an önce içinde bulunduğu trans halinden çıkarak burnunu çeker. "Cinayet iyi, tecavüz kötü."

"Aynen öyle."

Killian boğazını yutar, boğazı çalışır. Bir an için beni iteceğini sanırım, ama sonra elini uzatıp saçımı kavrar ve beni kendine doğru çekerek bir kez daha öpücüğe boğar.

"Reed, fikrimi değiştirmeden önce lanet elini pantolonuma sok."

Bir saniye daha kaybetmeden, eşofmanının içine elimi sokup parmaklarımı onun sert penisine doladım. Kutsal Meryem, lanet olasıların annesi. Vücudumdaki her hücre parladı, avucumdaki sıcak tenini hissedince kendi penisim de boxerime sızmaya başladı. "Sen... piercing mi yaptırdın?"

"Konuşmayı kes." İki eli de kalçalarımı kavrar ve başı yere düşerken gözleri kapanır.

Sikini sıkıyorum, muhteşem karın kasları sikiyle birlikte seğiriyor, sonra eğilip dudaklarımız bir kez daha çarpışana kadar yaklaşıyorum. Killian'ın dili benimkiyle dolanıyor, savaşıyor, dalıyor ve emiyor. Bu kadar lezzetli olmamalı, ama doyamıyorum.

"Benim için çok zor," diyorum, başparmağım onun tepesindeki barbell'lerden birine dokunurken çenesini ısıyorum. "Mükemmel."

"Erkeklerden hoşlandığını bilmiyordum."

"İlk kez. Şimdi sikimi çıkar." Biraz kaldırıyorum ve sanki temasın kesilmesinden nefret ediyormuş gibi, en ufak bir inilti çıkarıyor, ben de onu daha sert çekiyorum.

Hiç vakit kaybetmeden eşofmanımı olabildiğince aşağı çekiyor, nasırlı eli beni sarıyor, tabandan uca doğru hareket ediyor. Kafam aşağı düşüyor, onun yumruğuna doğru itilirken omzuna yaslanıyorum.

Tanrım, bu o kadar iyi ki nefes alamıyorum. Killian kıkırdar.

"Şimdiden boşalacak mısın?"

"Siktir git."

"Henüz
gelmedim."

İkimiz de donup kalırız ve ben başımı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşırım. Ağzı bir saniye açılır ve kapanır. "Ben... şey... Sadece alay ediyordum."

Yutkunuyorum, geri adım attığı için minnettarım çünkü bundan fazlasını istediğimden emin değilim. Belki de bu sadece anlık bir şey.

Deneysel.

Uzunluğumu ona doğru iterek, ikimizi de bir elimle kavrar ve sertçe sarsarım. Bir parça zevk penisimi kalınlaştırır, ama Killian ileri doğru ittiğinde, piercingleriyle beni okşayarak, zevk bir çığ gibi yükselir.

Üçüncü seferde ben de onun ritmine uyarak yumruğumu sikmeye başlıyorum. Parmaklarımın altında ıslaklık hissediyorum, onun ön sıvısı mı benimki mi emin değilim. Umurumda da değil.

"Siktir, Reed." Killian homurdanıyor, nefes nefese, inliyor. Ama beni uçurumun kenarına iten, benim adımları söyleme şekli, o ihtiyaç dolu ve boğuk sesi. "Reed. Siktir. Reed... Geliyorum. Geliyorum. Jackson, geliyorum."

Orgazm olurken yüzünü izliyorum, parmakları pazılarımı sıkarken, spermi elimi ve siklerimizi kaplıyor, ateş gibi bir his tüm vücuduma yayılıyor, taşaklarım geriliyor, sonra utanç verici bir hızla onun peşinden doruğa ulaşıyorum. "Siktiğimin orospusu!"

Spermim onu kaplar, derisine iz bırakır ve göğsümün derinliklerinden düşük bir homurtu çıkar, iki kez daha iterek kendimden son damlasına kadar boşalır ve altımdaki kızarmış altın çocuğu kaplarım.

Killian'ın elleri kollarımdan düşer, birbirimize bakarak, zor nefes alıyoruz.

Yukarı doğru itip topuklarımın üzerine oturuyorum. "Benim spermimle kaplı halin çok güzel görünüyor." Gözleri kısılır, bakışları göğsüme düşer. "Ben de seni işaretledim, pislik."

Aşağıya bakıyorum ve gerçekten de, birkaç damla spermi cildimde duruyor. Ağzımın köşesi hafifçe yukarı kalkıyor, sonra kaşlarım çatılıyor.

Ne zamandan beri işaretlenmek hoşuma gidiyor?

Gerçeklik soğuk ve ayık bir şekilde geri dönmeye başlar. Duvara yaslanıp, aramıza çok ihtiyaç duyduğum mesafeyi koyarım. Vücudum garip, bitkin ve aşırı duyarlı hissediyor.

Killian da oturur ve geri çekilir, avuçlarını yüzüne sürer. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hâlâ senden nefret ediyorum."

"Sen de beni sevmiyorsun."

Yumuşak bir iç çekiş dudaklarından dökülür, başını sallar, yanakları kızarır. "Başka bir erkeğe hiç bakmadım. Bir kez bile. Bu... sen... hepsi benim için yeni."

"Bazı eşcinsel pornoları izledim. Bana pek bir şey yapmadı. Oda arkadaşlarımı izlemek gibi değildi." Tamam, belki de gerginliği azaltmak için son kısmı ekledim, çünkü rakibimle birlikte çıldırmam mümkün değil.

"Ne oluyor lan?" Killian bana bakıyor, yüzünde şok ve tiksinti birbiriyle savaşıyor.

Gözlerimi devirdim. "Öyle değil. Şey... belki de öyle. Sabahın ikisinde sevişmeleri benim suçum değil."

"Petrov hakkında daha fazla şey bilmek istemiyorum, çok teşekkürler." Beline uzanıp eşofmanını çekerek kendini örter. "Gitmen gerek."

Ve gitmeliyim.

Ancak, üç yıldır ilk kez, belki de hayatımda ilk kez, fiziksel olanın ötesinde, tamamen doygun hissediyorum. Sanki varlığından bile haberdar olmadığım bir kaşıntı nihayet giderilmiş gibi.

Bu çok kafa karıştırıcı ve ne yapacağımı hiç bilmiyorum. "Jackson, çık dışarı." Killian'ın sesi sessiz ama kararlı.

Göğsümde bir şey sıkışıyor. Reddedildiğim için. Ayağa kalkıp pantolonumu çekiyorum, sonra odasından fırlayarak çıkıyorum, tek bir şeyi kesin olarak biliyorum: bu iş bitmedi.

Henüz bitmedi.

Bölüm 6

Killian

Dunkin' Donuts Center, Titans'ın bembeyaz deplasman formalarıyla buz üzerinde süzülürken, patenleri taze buzun üzerinde zarif izler bırakırken, heyecanla titriyor.

Raiyne, takımımızdan bazı arkadaşlar ve ben, rekabeti incelemek için oraya gitmeden önce erken bir kahvaltı yaptık.

Diğer takımların oyunlarını izlemek, yararlanılacak zayıflıkları veya karşı koyulacak güçlü yanları aramak yaygın bir taktiktir. Yine de benim odak noktam Crestwood Üniversitesi'nin hokey takımı değil. Tamamen tek bir oyuncuya odaklanmış durumdayım, adı kafamda bir davul ritmi gibi yankılanıyor, başımdan atamadığım bir ateş gibi.

Jackson Reed.

Gözlerim onun her hareketini takip ediyor. O hareket halindeki bir şiir, tüm gücü ve ölümcül hassasiyeti ile, gözlerimi ondan ayıramıyorum. Kalbim kontrolsüz bir şekilde atıyor, sanki biri bana bir litre adrenalin enjekte etmiş gibi.

Başı bana doğru döndüğünde, açık yeşil gözleri bir hedefleme sistemi gibi bana kilitlendiğinde, nefesim boğazımda düğümleniyor. Bir an için, dünya sadece ikimize daralıyor. Ama sonra dudakları somurtkan bir ifadeye bürünüyor ve keskin bir dönüşle, benden yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi pistin uzak ucuna doğru kayıyor.

"Kahretsin, bu yeni bir şey." Trembley omzuma vurur. "Reed ne zamandan beri bizden kaçıyor?"

Hayvanlar gibi birbirimize yapıştığımızdan beri, ellerimiz çaresiz ve ağgözlü, ağızlarımız sıcak ve kirli. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmadığımdan beri, gözlerim o kadar güçlüydü ki beyazlaştı.

Onu odamdan kovduğumda, spermleri hala tenimde soğuyordu. Bu çok kötü bir hareketti, ama başım dönüyordu ve Trembley'in ne zaman geri döneceğini bilmiyordum. En son ihtiyacım olan şey, kendimi anlamaya çalışırken en büyük rakibimizle cinsel ilişkiye girdiğimi açıklamaya çalışmaktı kendim de anlamaya çalışırken, erkeklerden hoşlandığım gerçeği de dahil olmak üzere, açıklamaya çalışmak.

Ve özellikle Jackson'ı çok sevdiğim gerçeği. Belki de *sadece* onu seviyorumdur.

Boğazım kurudu, zorlukla yutkundum. "O adamın kafasından neler geçiyor kim bilir?"

Zayıf bir savuşturma, ama Trembley sadece omuz silkiyor, dikkatini oyuna geri veriyor ve maç başlıyor. Oyuna, vücutların çarpışmasına ve buzun sıçramasına odaklanmaya çalışıyorum, ama zihnim sürekli dün geceye, Jackson'ın teninin benimkine değdiği sıcaklığa, kulağımda duyduğum düzensiz nefesine dönüyor.

Koltuğumda kıpırdanırken başparmağım ön kolumdaki morluğu hafifçe okşadı, kot pantolonum birdenbire çok dar gelmeye başladı. Hâlâ ellerinin izini, parmaklarının morartıcı tutuşunu, dilinin sıcak kayışını hissedebiliyorum.

Sanki beni damgalamış, ne kadar uğraşırsam uğraşayım silemediğim silinmez bir iz bırakmış gibi.

Ve inanın bana, denedim.

O gittikten sonra bir saat boyunca duşta kaldım, su kaynar gibiydi, elim bacaklarımın arasında dolaşıyor, onun dokunuşunun verdiği hazzı arıyordu. Ama orgazm olurken titreyip, çığlıklarımı bastırmak için yumruğumu ısırırsam da, bu yeterli gelmiyordu. Kaşınamayan bir kaşıntı, kemiklerimi kemiren bir açlık gibiydi.

Kalabalığın uğultusu, dönen düşüncelerimden beni sarsarak uyandırdı. Titanların kalecisi ön split yapıp puck'ı engelledi, sonra da

rebound'u yakaladı.

"Novotny ateş gibi. Bir zayıflık bulmalıyız. Artık sağ tarafa çok fazla yüklenmemeye çalışıyor gibi görünüyor," diyor Raiyne.

Titans'ın kalecisinin sağ tarafa yönelmesinden her zaman yararlanabiliriz, ama şu ana kadar dengeli oynuyor ve bu da onu yenilmez kılıyor.

Viktor Novotny harika. İkinci turda Islanders tarafından seçildi bile. Neden henüz sözleşme imzalamadığını bilmiyorum. Tabii davranışlarıyla bir ilgisi yoksa. O piç kurusu, olabildiğince dengesiz.

Ve bununla gurur duyuyor.

Gözlerim, Cornell'in savunmasını tereyağını keser gibi kesen Jackson'a dönüyor. Patenleri, önce sola, sonra sağa kayarken parılıyor ve rakiplerini havada kalmış halde bırakıyor. Bileğini hafifçe hareket ettirerek puck'ı Walsh'a geçiriyor ve Walsh tek vuruşla kaleye doğru gönderiyor.

Cornell kalecisi ilk kurtarışı yapar, ancak ribaundu kontrol edemez. Puck, kalecinin pedlerinden sekip Jackson'ın bekleyen sopasına doğru gider.

Jackson tereddüt etmez. Hızlı bir bilek hareketiyle puck'ı ağların arkasına gönderir, kırmızı gol ışığı yanarken seyirciler sevinç çığlıkları atar.

Ben de tezahürat etmek, bu muhteşem oyunun sanatını kutlamak istiyorum, ama yapamıyorum. Bu yüzden, Jackson'ın ağın etrafında dönerken yüzündeki şiddetli sevinci izlemekle yetiniyorum, takım arkadaşları kutlama için ona çarpıyor.

O manyetik, parlak ve bu, göğsümün derinliklerinde bir şeyleri sıkıştırıyor, özlem gibi hissettiren bir şey.

Tanrım, ben mahvoldum.

Maç devam ediyor, iki takım ağır siklet boksörler gibi birbirlerine darbeler indiriyor. Titans hakimiyet kuruyor, her oyunda beceri ve uyumları ortada, ama Cornell savaşımadan pes etmiyor. Darbeler şiddetli, neredeyse faul sınırında ve hakem düdüğü dudaklarına yapışmış gibi, bir faul üstüne bir faul geliyor.

"Defans oyuncularından biri Reed'i oyundan çıkarmalı. Bordaya yakın bir yerde küçük bir çelme takıp, öyle sallanmaya iki kez düşünmesini sağlamalı."

Takım arkadaşlarımdan hangisinin söylediğini bilmiyorum, ama parmaklarım uyluklarıma morartacak kadar sertçe batıyor ve dönüp birini yere sermemek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

Bu ani koruma dürtüsü mantıksız. Jackson kendini korumak için fazlasıyla yetenekli. Ama bu, boğazımda biriken hırıltıyı, dudaklarımdan dökülen sert "Siktir git"i engellemiyor.

Raiyne bana göz kırparak kaşlarını çatıyor. "İyi misin?"

"Evet, sadece iyi uyuyamadım."

Bu tam olarak yalan sayılmaz. Berbat bir uyku çektim, gözlerimi her kapattığımda Jackson'ın yüzünü gördüğüm ve vücudunun ağırlığını hissettiğim için, çarşafı bacaklarıma dolanana kadar dönüp durdum.

Raiyne'in ifadesi yumuşar. "Yanımdan geçerken annenle konuştuğunu duydum. Şakadan sonra kaçtığından emin olmak istedim. Kulak misafiri olmak istemedim, o yüzden gittim, ama annenle her şey yolunda mı?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, göğsüm sevgi, suçluluk ve minnettarlığın karmaşık bir karışımıyla sıkışıyor. Raiyne iyi bir arkadaş, en iyisi, ve ona yalan söylemekten nefret ediyorum. Ama Jackson'la bu konuyu konuşmaya hazır değilim.

"Evet, o iyi," diyorum, sesim kısık. "Birkaç iyi gün geçiriyor, bu da burada kalmayı kolaylaştırıyor, anlarsın ya?"

Bu çoğunlukla doğru. Annemin sağlığı her zamanki gibi stabil, iyi günleri kötü günlerinden fazla. Ama onu aradım çünkü sesini duymaya, onun sabit güvencesine ve koşulsuz sevgisine ihtiyacım vardı. Hayatımdaki her şey ayaklarımdın altında değişse bile, düşersem beni yakalayacak kişinin hala o olduğunu bilmem gerekiyordu.

Ve öyle de oldu.

Sabırla dinledi, Jackson'la olanları duymaktan çok mutlu oldu, benim rahat hissettiğimden daha fazla. Hatta benim *erkek arkadaşım* olarak bahsederek, onu ne zaman tanıştırmaya geleceğimi sordu.

Sanki bu mümkünmüş gibi.

Ama yargılamadı, sadece dinledi ve doğru olduğuna karar verdiğim her şeyi destekleyeceğini söyledi.

Buz pistinde, Titans ikinci periyotun sonunda üç gol önde. Jackson, Cornell'in gol atmasına neden olan kör pas dahil bazı hatalar yaptı.

"Deniyorlar mı ki? Sanki sadece antrenman yapıyorlarmış gibi oynuyorlar." Trembley esnedi, sonra şapkasının siperliğini aşağı çekerek sanki uykuya dalacakmış gibi yaptı. "Onlardan daha fazlasını bekliyordum. Bu biraz sıkıcı."

"Bir sonraki periyot çok zorlu geçecek. Bir takım yenilgiye uğradığında işler her zaman ters gider."

Raiyne haklı. Ve tahmininde haklı olduğu gibi, üçüncü periyot çok gergin geçiyor.

Cornell için ne yazık ki, bu Titans'ın dizginlerinin çözüldüğü anlamına geliyor. Her iki takımın da sürekli olarak iki oyuncusu ceza kutusunda. Küçük ve büyük cezalar, Cadılar Bayramı'nda şeker dağıtılır gibi dağıtılıyor.

Her iki tarafta da dökülen kan miktarına bakılırsa, bunun bir hokey maçı değil de kan bağışı kampanyası olduğunu düşünürsünüz.

Petrov, puck'ı hücum bölgesine gönderir ve Jackson köşede onu takip eder. Sonra Cornell'in en büyük savunucusu ona saldırır ve onu bariyere doğru çapraz vuruş yapar, vuruş acımasız ve kirlidir. Jackson buzun üzerine yığılır, vücudu gevşer ve bir an için kalbimin tamamen durduğuna yemin ederim.

Ayağa fırlıyorum, biraz fazla hızlı olduğum için meraklı görünmüş olabilirim. Jackson hemen kalkmayınca midem bulanıyor. Kahretsin, bayılmış olabilir.

Sonra savunma oyuncusu, Jackson'ın yan tarafına acımasız bir vuruş yapar.

Göğsümün derinliklerinden, neredeyse bir kükreme gibi tehditkar bir ses yükselir ve pleksiglası yumruklarım. "Orospu çocuğu, seni bitireceğim!"

Artık Jackson'ı bile görmüyorum, tüm dikkatim sırttan pislige odaklanmış durumda. "Sen öldün, duydun mu? Sen *öldün* lan!"

Yumruğumu pleksiglasın üzerine tekrar tekrar vuruyorum, öfkemin sisinde acı neredeyse hissedilmiyor. O kendini beğenmiş orospu çocuğunu çıplak ellerimle parçalamak, benim olan şeye dokunmaya cüret ettiği için kanatmak, yalvartmak ve *acı çektirmek* istiyorum.

Raiyne elini omzuma koyuyor. "Killian?"

"Tanrım, Blackwell. İyi misin?" Trembley çenesini cama doğru uzatır ve lanet olsun, üzerinde kan vardır.

Elime bakıyorum ve tabii ki, parmak eklemlerim açılmış. Takım arkadaşlarım bana bakıyor, yüzlerinde endişe ve merak karışımı bir ifade var. Ama iyi anlamda değil. Daha çok "bize bir açıklama yapman gerek" türünden bir ifade.

Vücudum titriyor ve ben buza dönüyorum. Jackson bana bakıyor, gözlerinde şaşkınlık, şok ve başka bir şey var, nefesimin kesilmesine neden olan ham ve savunmasız bir şey.

Ama sonra gözlerini kırptıyor ve bu ifade kayboluyor, kendini ayağa kaldırırken yüzündeki ifade kapanıyor ve takım arkadaşlarının endişeli ellerini omuzlarından itiyor.

"Buradan gitmem lazım." Takım arkadaşlarımı itip geçerek, aptalca bir şey yapmadan önce arenadan çıkıyorum çünkü Jackson'ın incinmiş, savunmasız halini görmek içimde karanlık, sahiplenici ve korkutucu bir şey uyandırıyor.

Benim, benim, benim diye kükreyen ve onu korumak için dünyayı parçalamak istememe neden olan bir şey.

Burun kıvrıp ellerimi sweatshirt'ümün ceplerine sokuyorum.

Sırf ona spermim bulaşmış diye o benim olamaz.

Ancak, içimdeki ilkel kısım bunun saçmalık olduğunu söylüyor. Cornell'den intikam almak isteyen aynı kısım, çünkü Jackson'ı benden başka kimse incitemez.

Bölüm 7

Killian

Duş aldıktan sonra soyunma odasındaki bankın üzerine yığıldım, göğsüm inip kalkıyor, kaslarım yorgunluktan titriyordu. Penn State ile oynadığımız maç çok zorluydu. Kazanmak için elimizden gelen her şeyi yaptık.

"Ne oldu sana, anlatmak ister misin?" Trembley spor ayakkabılarını giyerken bana bakıyor. "Sanki sahada Punisher gibiydin."

"Bölge finalleri. Kendimi tutmuyorum."

Cevabım, onun ve Raiyne'in gözlerini devirmesine neden oldu. İkisine de sert bir bakış attım ve derin, ölçülü bir nefes aldım. "Söyleyecek bir şeyin mi var?"

Raiyne ortalığı karıştırmak için fırsat kolluyor. "Bu sabah biri oynucağını kırmak üzere olduğu için kızgın görünüyorsun."

Çenem sıkışır, gözümün yanındaki kas seğirir. Bir saniye düşünerek nasıl davranmam gerektiğini karar verdikten sonra, ses tonumu kasıtlı olarak rahat tutarım. "Ne diyebilirim ki? Reed'e karşı oynamak beni her zaman daha iyi olmaya itiyor, sanki

doğal performans artırıcı gibi. Titans'la karşılaştığımızda onu yedek kulübesinde bırakamayız."

Evet, benim saçmalıklarına inanmıyorlar.

Trembley ayağa kalkar, kollarını göğsünde kavuşturur. "Elini kırmanın sebebi bu mu? Beni aptal olarak gör, ama o zaman *sen* yedek kulübesine gönderilirdin, değil mi?"

Sweatshirt'ümü giyip ona parmak hareketiyle veda ediyorum. "Hokey ve ailem arasında yeterince dertim var. İkinizin de buna katkıda bulunmasına gerek yok."

Raiyne bir şey söylemek için ağzını açar ama vazgeçer. Arkadaşım ne kadar yaramaz ve tehditkar olursa olsun, ben de onun zayıf noktasını, yani annemi kullandım. Yüzü buruşur ve öfkeyle nefes verir.

"Pizza yemeye gidiyoruz. Geliyor musun?"

Kafamı sallarım. "Hayır, otele geri döneceğim. Elimi biraz buzlayacağım." İyi niyetli olduklarını biliyorum, ama en son istediğim şey birilerinin yanında olmak, bu yüzden hafifçe başımı sallayıp gülümserim, sonra dönüp dışarı çıkarım.

Otele döndüğümde, Petrov ve erkek arkadaşının ayrıldığını gördüm. Elimi buzlamam *gerekirdi*, ama bu Jackson'ı kontrol etmek için tek fırsat olabilir ve onu görmem gerekiyordu.

İyi olduğundan emin olmalıyım. Umarım eski odasına dönmüştür, yoksa onu nerede arayacağımı bilmiyorum.

Jackson'ın katına çıkan asansör yolculuğu sonsuzluk gibi geliyor, her saniye kalbim göğsümde çarpıyor. Sonunda kapısına vardığımda tereddüt ediyorum ve on dakika boyunca kapının önünde durup içeriden herhangi bir ses gelip gelmediğini dinliyorum, sonra nihayet kapıyı çalıyorum. Bir hafta önce, kapıyı yumruklayıp ona küfrediyor olurdum.

Ama şimdi, ayaklarımın üzerinde sallanarak kendimi cesaretlendiriyorum.

Kapı açılıyor ve Jackson orada duruyor, duruşu rahat ama gözleri keskin ve değerlendirici. Kaslı uyluklarına yapışan gri bir eşofman altı ve geniş göğsünü saran bordo bir tişört giyiyor. Onu görmek ağzımı kurutuyor, nabzım hızlanıyor.

"Bu ziyareti neye borçluyum?"

Sesimi bulmaya çalışarak zorlukla yutkunuyorum. "İçeri girebilir miyim?" Gözleri kısılıyor, başını yana eğiyor.

"Neden?"

"Bu sabahki kazadan sonra nasıl olduğunu görmek istedim." Ellerimi ceplerime soktum, onun bakışları altında kendimi garip ve açıkta hissediyordum.

"Neden?" Kapı çerçevesine yaslanarak önümü keser.

"Reed, pislik gibi davranmayı bırak. Ben..."

Bu kötü bir fikir. Ama dönüp uzaklaşmak istediğimde, kolumu tutuyor. Tişörtünün kolu kayıyor ve pazıdaki morlukları görüyorum, önceki gece çok sıkı sıkıttığım için bıraktığım morluklar, ve neredeyse inleyeceğim.

"Pantolonuna mı boşalacaksın?"

Gözlerimi ona çeviriyorum, ama o gülüyor ve kapıyı iterek uzaklaşıyor. Bir davet. Ben de kabul ediyorum.

"Sanırım beni sadece sperminle işaretlemedin. Sinsi piç."

Boynumun arkasını ovuşturuyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, özellikle de sikim şişmeye başladığı için. Buraya seks için gelmedim, ama lanet olsun, şu anda aklımdan çıkmıyor.

Yarım oturur pozisyonda, beni izliyor. "İyi misin?"

Birkaç kez göz kırpyorum, nasıl konuşulacağını unutmuşum.

Jackson sadece gülüyor. "Ne zamandan beri bu kadar telaşlanıyorsun?"

Boğazımı temizleyip, dik duruyorum. "Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek için geldim. Buzda seni kazara öldürmek istemem." O burun kıvrıyor, ben de elimi havada sallayarak onu önemsemediğimi gösteriyorum. "Kazara dedim. Seni kasten öldürmek hala gündemde."

Jackson hafifçe yüzünü buruşturarak komodinden kalkar. "İyiyim dedim, Killian.

Beni kontrol etmeye gelmene gerek yoktu."

"Biliyorum." Saçlarımı elime alıp, boğazımda biriken öfkeyi bastırmaya çalışıyorum. "Sadece... Kendi gözlerimle görmek istedim."

Gözlerinde bir şey parladı, çok hızlıydı, anlamaya fırsat bulamadım, ama sonra bakışları elime düştü. Yaklaştı, parmakları yaralı cildimi okşadı ve bu dokunuş omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi. "Bu sabah camı gerçekten mahvetmişsin."

"Orada durup sana zarar vermesini izleyemezdim." Sözler, durduramadan ağzımdan dökülür, çok dürüst, çok sert.

"Böyle şeyler söyleyemezsin," diye mırıldanır, sesi alçak ve serttir. "Seni nefret etmeye çalışırken olmaz."

Titrek bir kahkaha attım, ellerim onun kalçalarını kavramak için yukarı kalktı. "Bence bu noktada nefretin ötesine geçtik."

O inler. "Güzel yüzünün bu kadar üzgün görünmesini görmek istemedim." "Yani beni güzel mi buluyorsun? Seni bu kadar heyecanlandıran bu mu?"

Tanrım, lanet olsun. Bu da nereden çıktı?

Sanki başka biri bedenimi ele geçirmiş gibi, şöyle devam ediyorum: "Yoksa piercingli sikimin verdiği hissi mi seviyorsun? Eminim kışına girince fahişe gibi çılgık atarsın.

"

Jackson aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırarak saçımı tuttu. "Dinle, seni pislik. Eğer çığlık atacak biri varsa, o da sen olacaksın, çünkü seni o kadar sert sikacağım ki adını bile unutacaksın."

Bergamot, zengin meşe ve sandal ağacı kokusu burnumu dolduruyor ve daha derin nefes alıyorum. Penisim çelik gibi sertleşmiş, kulaklarımda nabız atıyor. Eğilip alt dudağını ısıırıyorum, aşağı uzanıp kasıklarını avuçluyorum. "Hepsi benim için mi?" "Hepsini kaldırabileceğini mi sanıyorsun?" Ses tonu ve o sinsi sırıtışıyla

benimle alay ediyor.

"Ben daha büyüğüm ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Saçımdan başımı geriye doğru çeker, dişlerini boynuma geçirir. Kalçalarım onun uyluğuna çarpar ve sürtünmeye başlarım. Düşük bir homurtu çıkarır ve geri çekilir, yüzünde kurt gibi bir gülümseme yayılır. "Siktir, Blackwell, çok muhtaçsın."

Ve sanki onun haklı olduğunu kanıtlarcasına bileğini tutup saçımdan çekip, ağzımı onun ağzına yapıştırıp dudaklarına inleyerek.

O ileri doğru hareket ederek beni yatağa doğru itti ve giderken kot pantolonumun düğmelerini açtı. "Bu çok kötü bir fikir."

"En kötüsü," diye onaylıyorum, tam da Jackson gömleğimin eteğini tutup yukarı çekip çıkarırken. "Durmalıyız."

"Durmalıyız," diye tekrarlar, ama elleri her yerde, göğsümde, kollarımda, sırtımda kayıyor. Dokunuşu elektrik gibi, derimin altında kıvılcımlar çakıyor, ta ki ben yanana kadar, daha fazlasını isteyene kadar.

Beni yatağa itti, sonra kot pantolonumu çıkarmama yardım ettim çünkü lanet olsun, şu anda ne yaptığımı bilmesem de, tek istediğim kendimi onun içine gömmek ve Jacob'ın merdiveninin o yastık gibi dudaklarından çıkardığı sesleri duymaktı.

Boxerımı çıkardığımda ve tamamen çıplak kaldığımda, kıyafetlerini çıkarmadan önce bakışları üzerimde dolaşüyor. Gömleğini çıkarırken, yüzünü buruşturmasıyla anlık bir hatayı yakalıyorum.

Yaralanmış.

Ama o kadar da kötü olamaz. Aksi takdirde beni kovardı.

Dizlerimi altına çekip oturuyorum, penisim dik duruyor. Ama o bana katılmak yerine köşedeki çantaya doğru yürüyor ve içindekileri karıştırıyor, bir dakika sonra bir şişe kayganlaştırıcı ve prezervatiflerle geri dönüyor.

"Onlar neden sende?"

"Benim olduğunu kim söyledi?" Eşyaları yatağa atıyor, sonra ne atılıyor ve ağzıma saldırıyor.

"Ugh, Petrov'unkini kullanıyoruz..."

Elini kıcıma o kadar sert vurur ki, öne doğru sıçrayarak kendimi ona bastırırım. "Bir daha başka bir adamın adını söyle de ne olacağını gr."

Ona doğrudan bakıp en sürtük sesimle -en azından benim sürtük sesinin nasıl olacağını düşündüğüm sesimle- "Petrov" derim.

Jackson'ın yüzü öfkeyle doluyor, ama o hareket ettiğinde, ben yana doğru dönüp dizini çekiyorum, böylece yüzüstü yatak üzerine düşüyor. Hızla zerine çıkıp tüm ağırlığımı onun üzerine koyuyorum, göğsüm sırtına değiyor.

Kıkırdayarak kulağını ısırırım. "Dediğim gibi, seni becerecek olan benim."

Boğazından bir hırıltı çıkar. Gerçek bir hırıltı. Lanet olası bir kurt gibi. Benimle mücadele etmesini, beni devirmeye çalışmasını beklerim. Bunun yerine, kıcını benim sikime doğru iter ve inler.

"Aynen yle, bebeğim."

şu anda ben kimim lan? Ve neden Jackson Reed'e bebeğim dedim?

Yüzünü yastığa gömer ve tekrar bana doğru itilir. Bu sefer ben de aşağı doğru kayarım, sikim onun kaslı kalçalarının arasında kayar. "Siktir, Reed. Bunu gerçekten yapacak mıyız?"

Jackson başını çevirip omzunun üzerinden bana öfkeyle bakar. "şimdi durursan, beynin haliya dklene kadar kafatasını duvara vururum."

Omzunu ısırıp gülüyorum. "ok romantik şeyler söylüyorsun."

"Kapa eneni, pislik."

Kalçalarım Jackson'a doğru eğilir, n sıvı onun çatlağını kayganlaştırır. Nefesim hızlanır, parmaklarım kalçalarına gömülür. Altımda kıvranır, muhtemelen yatağa sikiyor. "Sikinin ağrısı mı var, bebeğim?"

Tırnakları uyluklarımın derisini tırmalarken, şimdiye kadar duyduğum en müstehcen iniltiyi çıkarır.

"Bu evet mi demek?"

Cevap vermek yerine, pislik dönüp n kolumu sertçe ısırıyor, bana bir kez daha iz bırakıyor. Ben de diğer omzuna aynı şeyi yapıyorum.

Sanırım birbirimizi yumruklamak yerine ısırarak morartmaya başladık.

Oturduğumda, dudaklarından en ufak bir inilti kaçıyor ve yüzünü tekrar yastığa gömüyor. Kışına bir şaplak atıyorum. "Duydum."

Elini kaldırıp bana parmak gösteriyor. Kafamı sallayarak uzanıp kayganlaştırıcıyı ve prezervatifi alıyorum. Kapağını açıp parmaklarımı kayganlaştırıcıya batırıyorum.

Geçen günkü karşılaşmamızdan sonra, cinselliğimle ilgili yaşadıklarım ile ilgili bir şeyler bulmak umuduyla internette kendimi buldum, hatta bir tür mucizevi cevap olmasını diledim.

Merakım galip geldi ve erkeklerle seks yapma konusunda okumaya başladım. Biraz bunaltıcıydı, özellikle de hazırlık aşaması. Pek çok konuda farklı görüşler vardı.

Ama yine de denemek istediğimi fark ettim... Jackson'la.

Jackson omzunun üzerinden bana bakıyor, boynu ve yanakları derin bir kızarıklıkla kaplı, göz bebekleri büyümüş. Dudakları büzülmüş, yüzünde hafif bir öfke ifadesi var. "Beni becerecek misin yoksa menüden ne sipariş edeceğine karar veriyormuş gibi orada oturacak mısın?"

O kadar çok gülüyorum ki, bir an için ne yapacağımızı unutuyorum, sonra ona bakıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Şey, seçenekler var."

"Blackwell!"

"Sabırsız mısın?" Onu iki yana ayırdım ve gözlerim onun sıkılıp gevşeyen deliğine takıldığında, sikim absürt miktarda ön sıvı sızdırdı.

Parmaklarım kalçalarının arasına kayar, biri vücudunun içine girer. Dirençle karşılaştığımda, yukarı bakarım. Jackson'ın gözleri kapalı, ağzı açık, parmakları çarşafı beyazlatacak kadar sıkı tutuyor.

"Durmamı ister misin?"

"Hayır."

Birkaç nefes aldıktan sonra gevşer ve ben içeri girerim. Pürüzsüz ve sıcaktır. Bir kadından farklı ama tanıdık. "Siktir, çok darsın." "Bir

parmak daha ekle. Şimdi. Beni aç."

"Ben... nasıl?"

Kafasını sallıyor, yüzünü tekrar yastığa gömüyor, dizlerini altına çekip bana açılıyor. "Bilmiyorum. Bir şey yap. Şimdi."

İki parmağımı içine soktum, parmaklarımı kıvırdım ve o da geri itti, yüksek sesle inledi. Penisim acı verecek kadar sertleşmişti, onun içine girmek için can atıyordu. Parmaklarımı sikmeye başladığında, parmaklarımı çıkardım, prezervatifi yırttım ve taktım, sonra kayganlaştırıcı sürdüm.

O, kıvrılırken yastığı sıkıca kavrar ve kışını daha yükseğe kaldırır.

Onu bu halde görmek, sahip olduğum azıcık kısıtlamayı da ortadan kaldırdı. Homurdanarak, Jackson'ın içinden boğuk bir çığlık koparacak kadar sert bir şekilde içeri girdim. Bu barbarca, hatta bencilce bir davranıştı. Vücudu gergin ve titriyordu, cildi terle kaplıydı.

"Siktir, özür dilerim."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece yastığı daha sıkı kavırıyor. Bir iki dakika sonra kıvranmaya başlıyor. Dikkatlice çekip geri itiyorum, sabit bir ritim tutturuyorum.

Onun hissini, benim sikimi sıkıştırışını zevkle izlerken gözlerimi kapatıyorum. Hiçbir şey daha önce bu kadar iyi hissettirmemişti, özellikle de kışını bana doğru itmeye başladığında.

"Daha fazla... daha sert. Daha hızlı. Sık beni." Jackson dişlerini sıkarak yalvarmaya devam ediyor ve ben de ona uymaya çalışıyorum, ama bu yeterli değil. İki elini de yatağa dayıyor ve kışını daha da geriye doğru itmek için onu kaldıraç olarak kullanıyor. "Killian! Sık beni, lanet olsun! Beni konuşamayacağım kadar sert sık!"

Hırlayarak, arkasına uzanıp boğazını yakaladım ve onu siktiğim sırada sırtını göğsüme doğru çektim. "İyi geliyor mu, bebeğim? Böyle mi istiyorsun?"

"Daha sert!"

Onun istediğini verirken onu ısıtıyor, emiyor ve boğuyorum, ta ki ona uyuşturucu bağımlısı vahşi bir hayvan gibi girene kadar. Arkasına uzanıp, ağlayan sikini tutup sertçe sıvazlıyorum. "Yumruğumu sık. Benim için boşal."

Ve o da öyle yapıyor, yumruğuma giriyor, sonra geriye doğru benim sikime. Ben onun boğazını sıkarken, elleri benim ön kolumu kavırıyor, inlemeleri ve kalçalarımın onun kışına çarpma sesi odayı dolduruyor.

"Ben... Kill... Oh, lanet olsun... Kill, Kill... geliyorum!"

Jackson bağırır ve benim sikimi sıkıca kavrar, benim orgazmımı vücudumdan dışarı çıkarır. Elim boğazından ayrılır ve göğsünü sarar, onu kendime doğru çekerken, saf mutluluk vücudumu doldururken hayatım için tutunurum. O donar, ağzından çıkan çığlık anında söner.

Onu bir oyuncak gibi kullanarak içine girerim, inleyip bağırarak prezervatife boşalana kadar devam ederim.

Orgazmım geçince, tutuşumu gevşetip kendimi çekiyorum. "Tanrım, daha önce hiç böyle sevişmemiştim."

O hiçbir şey söylemiyor, vücudu hala gergin ve titriyor, sırtı terden sırılsıklam.

"Hey, iyi misin?" Bu durum bana doğru gelmiyor. "Jackson?"

"İyiym. Sadece... temizlenip gidelim. Alexei ve Eli geri dönüyor olmalılar."

Onu döndürmek için omzunu tuttuğumda, çekildi. Boğazımda bir yumru oluşmaya başladı ve o bana bakmaktan kaçınmaya devam edince, kalkıp banyoya gittim, prezervatifi attım ve temizlendim.

Jackson kapıda beni karşıladı ve kıyafetlerimi bana uzattı. Burun delikleri genişlemiş, gözleri kısılmıştı. Ama alt dudağının titrediğini fark ettim. "Jackson

"Seviştik. Şimdi git."

"Sen tam bir pisliksin." Giysilerimi ondan kapıp giyindim. Öfkesini zorlukla bastırıyormuş gibi göğsü inip kalkıyordu, bu yüzden ayakkabılarımı giymeye bile zahmet etmedim. Kapıyı açıp iç çekerek geri döndüm. "İyi misin? Ben..."

O pislik beni koridora itti ve ben kırımın üstüne düştüm, kapı kapandı. Daha da kötüsü, Petrov ve erkek arkadaşı birkaç metre ötede bana bakıyorlardı.

İçeri girip Jackson'ı dövmek istemediğimi söyleyemem, ama dudağının titremesi, bir şey yaptığımı düşünmeme neden oluyor.

Onu bir şekilde incit.

Boğazım sıkışır ve kendimi yerden kaldırıp asansöre doğru yürürüm. Petrov'un önünde kendimi kaybetmek, özellikle de az önce kırımın üstüne düşüşümü izledikten sonra, ihtiyacım olan son şeydir.

Katımın düğmesine basıp duvara yumruk atıyorum. Dünyadaki onca insan varken, neden Jackson Reed'i istemek zorunda kaldım ki?

Bölüm 8

Jackson

Kapı kapanır kapanmaz, tuvalete koşup kusuyorum. Ama bu sadece acıyı daha da kötüleştiriyor. Her kusma, göğsümden geçen acı verici bir ağrıya neden oluyor, nefesimi kesiyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor.

Porseleni sıkıca tutuyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor ve alnımı soğuk plastiğe bastırıyorum, inatçı kararlılığımın gücüyle acıyı yok etmeye çalışıyorum.

Ama işe yaramadı.

Kaburgalarımındaki zonklayan ağrı, bu sabah aldığım darbeyi sürekli hatırlatıyor, o darbeyi görmezden gelmeye çalışıyorum. Her titreşim nefes alışımında kaburgalarım çatırdıyor, kalbimin çarpışına iğrenç bir kontrpuan oluşturuyor.

Yanaklarımdan akan sıcak ve utanç verici gözyaşlarını tutamıyorum. Ben Jackson Reed'im. Ben ağlamam. Ama işte buradayım, bir çocuk gibi hıçkırarak ağlıyorum

Çünkü acıyor, çok acıyor ve nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Kaburgalarım kırılmış olmalı. Artık inkar edemem. Bu kadar acı sadece morarmadan kaynaklanıyor olamaz. Ama hala oynayacağımız maçlar var ve ben lanet olası bir şekilde kenarda oturacak değilim.

Killian'ın da geleceğini hesaba katmamıştım. Onun içimde olması, beni genişletmesi, beni sahiplenmesinin ne kadar iyi hissettireceğini kesinlikle hesaba katmamıştım, ama o eufori, kolunu göğsüme sıkıca doladığında, kör edici bir acı patlamasıyla paramparça oldu.

Vücudumun her santimi, hızla atan nabzımla birlikte zonkluyor. Ve bunun altında, yeni bir ağrı kendini gösteriyor. Killian'ın bana girdiğinde derin, ısrarcı bir zonklama.

Tanrım, kığım acıyor.

Tamam, bu benim hatam.

Ve Killian'ın.

O orospu çocuğu bir canavar gibi içime girdi ve ben de onun aptal kolu kaburgalarımı ezene kadar her saniyesinden zevk aldım.

Lanet olası orgazmımı mahvetti. Hissettiğim tüm zevk, kör edici bir acıya dönüştü. Sanırım bir saniye bayılmışım, bu yüzden o işini bitirir bitirmez onu tekmeledim.

Bu acıdan daha çok içimi kemiren şey... yüzündeki incinmiş ifade. Muhtemelen o gece beni kovduğuunda benim yüzümdeki ifadeyle aynıydı.

Otel kapısı açılır ve ben kalkmaya çalışırım, ama çok yavaşım. Alexei ve Eli bir saniye sonra koşarak gelirler ve beni yatağa yatırırılar, dokunuşları dikkatli, neredeyse saygılıdır. Sanki ben kırılğan, kırılabilir bir şeymişim gibi. Bu beni çığlık atmak, saldırmak, hala aynı eski Jackson olduğumu, yok edilemez ve dokunulmaz olduğumu kanıtlamak istememe neden oluyor.

Alexei tüm boyuyla ayağa kalkar. "Anladığım kadarıyla sen, aptal herif, antrenöre yalan söylemişsin."

Bu bir soru değil. Beni çok iyi tanıyor, inatçı gururumu ve kendi sağlığımı umursamayan pervasızlığını biliyor.

Omuz silkmeye çalışıyorum, ama bu küçük hareket bile kaburgalarımın yayılan keskin bir acı veriyor. "Aptal bir doktorun beni sezonun geri kalanında kenara almasını istemiyorum."

Alexei başını sallar. "Buckland saçma sapan şeyler mırıldanıyordu. Lanet olası herif, senin yere düştüğünü görünce sırtmış bile."

Çenemi sıkıyorum. Yardımcı koçumuzun kafasından ne geçiyor bilmiyorum, ama bana berbat oynadığımı söyleyen bir yorumda bulunmuştu.

Tabii, Cornell'e karşı hiçbirimiz gerçekten elimizden gelenin en iyisini yapmıyorduk. Gerçekten gerek yoktu. Enerjimizi saklıyorduk.

Ve darbe aldıktan sonra, ben kenara çekilmek için biraz yardıma ihtiyaç duyduğumda, o pislik gereğinden fazla sert davrandı, sanki bana daha fazla acı çektirmek istiyormuş gibi.

Eli yatağın ayak ucunda duruyor, kocaman gözleri endişeyle dolu, sanki çıldırmış bir anne kuş gibi.

"Bana öyle bakmayı kes. Ben iyiyim." Battaniyeleri kucağıma katlıyorum. Kuşkusuz berbat görünüyorum, ama aynı zamanda çıplağım da. "Ne kadar kötü?"

Yüzümü ovuşturuyorum, yüzümü buruşturuyorum - bu küçük hareket bile hırpalanmış gövdemde sarsıntıya neden oluyor. "Kesinlikle kırılmışlar. Ama koça söylersem, takımdan atılırım. O yüzden ağzını kapalı tut, tamam mı? Ben hallederim. Sadece acıyı dindirecek bir şeye ihtiyacım var."

Eli yüzümü inceler, alt dudağını ısırır, bu da söyleyecek bir şeyi olduğunun kesin işaretidir.

"Çıkar ağzındaki baklayı. O kadar yüksek sesle düşünüyorsun ki, beyninin çalıştığını duyabiliyorum."

Alexei homurdanır ve onu saçından yakalar, başını geriye doğru çeker. "Çeneni kapalı tut."

İkisini de bakıyorum ve birbirleriyle konuşmadan iletişim kuruyor gibi görünmelerinden nefret ediyorum. "Neyi söylememesi için ağzını kapalı tut?"

Alexei, Eli inlediği için onu daha sıkı tutmak zorunda kalıyor, ama bunun acıdan mı yoksa tahrik olmasından mı kaynaklandığını bilmiyorum. Feisty Mouse — Viktor'u siktir et, çünkü artık hepimiz ona böyle sesleniyoruz — arkadaşımın ona sert davranmasından hoşlanıyor.

"Hiçbir şey," diyor Alexei, kollarını erkek arkadaşının omuzlarına dolarken.

"Saçmalık." Yere bakan Eli'ye bakıyorum. "Seni öldürmek istemeyeceğim kadar sevdiğimi geri alıyorum."

Tabii ki Alexei hırlayarak bana ölümcül bir bakış atıyor.

"Seni de öldüreceğim. İstersen ikinizi de aynı mezara gömerim. Şimdi söyle."

"En az yirmi dakikadır geri döndük," diye patlar Eli. "Tamam mı?"

"Kapa çeneni, Solnyshko."

Ama Eli onu görmezden gelir. "Seks yaptığını duyduk, sonra Killian'ı odadan ittiğini gördük. Düşüğünü biliyorsun, değil mi?"

Oh.

Siktir

Alexei'nin çenesi sıkılır ve burun delikleri genişler. "Senin durumunda sevişmenin iyi bir fikir olduğunu mu düşündün? Dikkatsiz olduğunu biliyordum ama intihara meyilli olduğunu fark etmemiştim."

"Kim demiş..."

"Oturup hareket ettiğin sekilden, sadece kaburgaların ağrımıyor anlaşılıyor." Alexei aptal kaşlarını oynatır ve ben onun aptal suratına yumruk atmak isterim, ama o devam eder. "Onu sikenin sen olduğunu anladım."

Ben de öyle.

Eli erkek arkadaşından uzaklaşır, sonra Alexei'nin çantasına doğru yürür. O çantayı karıştırırken, ben oda arkadaşına bakarak beni yargılamasını beklerim.

"Gerçekten kaburgaların mı ağrıyor yoksa Blackwell yapmaması gereken bir şey mi yaptı?"

Eh, beklediğim cevap bu değildi. Kafamı sallıyorum. "Her şey rızayla oldu."

Eli geri gelir ve bana bir şişe uzatır. Onu alıp ona bakarım. "Kayısı yağı mı? Bu konuda uzman olmadığımı biliyorum, ama bunun kaburgalarıma ne faydası olacak?"

Alexei kahkaha atar, sesi odanın gergin sessizliğinde şaşırtıcı gelir. "Yaralanmalar için değil, aptal. Sonrası için."

Ona boş boş bakıyorum.

Eli sinirli bir nefes verir, yanakları kızarır. "Bu senin kışın için... sen altta olduğunda. Ağrı ve diğer şeyleri hafifletir."

Neden dünya, ben gerçekten i s t e d i ğimde beni tamamen yutamıyor? Cidden, ölebilir miyim?

Ve kış deliği?

Ama anal seks hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu bok işe yararsa reddetmeyeceğim. Keşke bu konuşma ben burada çıplak otururken yapılmasaydı. "Biri bana kıyafetlerimi uzatabilir mi?"

Alexei yerden eşofmanımı alır, sonra diz çöker ve ayaklarımı içine sokmama yardım eder.

Siktiğimin orospusu.

Killian beni alternatif bir gerçekliğe mi soktu, çünkü bu iki aptal anne ve babaya mı dönüştü?

İnanılmaz lan.

Sevgi dolu bir ailede büyüdüm. Hiç istismara uğramadım. Tabii, ben safkan bir pisliğim. Hatta hak iddia eden bir pislik. Ailem kelimenin tam anlamıyla dövüşçü. Kickboks dersinde tanışmışlar.

Aslında, Crestwood'da tanışmışlar. Sanırım annem bir şey yüzünden babamı dövmüş.

Ama bu ikisi gibi beni seven arkadaşlarım hiç olmadı. Ya da belki de ben kimseye izin vermedim.

Bu... garip bir şekilde dokunaklı, göğsümü sıkıştırıyor ve bu sefer fiziksel acıdan daha fazlası.

Eli sweatshirt'ümü giymeme yardım etti, sonra sırtıttı. "Sanırım dedikleri doğru, aşk ve nefret arasında ince bir çizgi var."

"Siktir git, Feisty Mouse. Killian'ı sevmiyorum."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, midemde bir şeyler kıpırdanıyor ve avuçlarım terlemeye başlıyor. Killian'ın dediği gibi, nefret aşamasını geçtik.

Ama bu aşk değil.

O sadece benim ya da öyle bir şey. "Peki, neden o?"

Gözlerimi devirdim. "Çünkü kötü kararlar en iyi hikayeleri oluşturur." Eli kıkırdadı. "Aşk hikayelerini."

Hepsi bu kadar. Buradan gitmem lazım, çünkü kalırsam daha fazla dürtecekler. Ve şimdi, hazır olmadığım farklı türden duygular içimde kabarıyor.

Alexei erkek arkadaşının yanına uzanıp kollarıyla onu sardığında değil. Alexei'nin Eli'yi kucakladığı gibi birini kucaklamaya ihtiyacım yok, öyle kucaklanmak da istemiyorum.

En azından kendime böyle söylüyorum.

Ama onları birlikte görmek, iki yapboz parçası gibi birbirlerine tam olarak uyduklarını görmek... bu beni meraklandırıyor, kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi, ihtiyacım olanı, istediğim ve hak ettiğim her şeyi sorgulamama neden oluyor.

Bu korkutucu. Ve heyecan verici.

Ama bu başka bir günün sorunu.

"Yürüyüşe çıkıyorum." Ayağa kalkıp spor ayakkabılarımı giyiyorum. "Motrin ve yiyecek bulmam lazım."

Bu bir yalan değil. Ama tamamen doğru da değil.

Acı ve kontrol edilemeyen duygular arasında boğuluyorum. Bu yüzden, yardım teklif etmeden veya beni durdurmadan önce, temiz hava almanın kaosu yatıştıracağını umarak oradan ayrılıyorum.

Bölüm 9

Jackson

Eczaneden çıkıyorum, ekstra güçlü Motrin'in bulunduğu küçük kağıt torbayı elimde sıkıca tutuyorum. Her hareketim göğsümde yeni bir acı dalgası yaratıyor ve ben acıya karşı dişlerimi sıkıyorum, nefesim sık ve dikkatli.

Mart sonunun havası keskin ve soğuk, park yerinden geçerken titriyorum, adımlarım yavaş ve ölçülü.

Ama bu kadar kötü yaralandığımı kimsenin bilmesine izin veremem. Alexei ağzını kapalı tutacak ve Feisty Mouse'u kontrol altında tutacaktır.

Kırık kemiklerle oynayan ilk kişi ben olmayacağım. NHL'deki oyuncular bunu sürekli yapıyor. Bir tanesi Stanley Cup playoffları boyunca kırık bir bilekle oynadı. Ve o vücut parçası gol atmak için gerekli. Benim kaburgalarım ise pek değil.

Bir binanın yanına yaslanarak, çocukların açamayacağı kapağı açmak için uğraşıyorum. Parmaklarım beceriksiz ve koordinasyonsuz, üç denemede

lanet şeyi açmak için üç deneme yapmam gerekiyor. Reçeteyle verilen dozdaki dört hapı çıkarıp, su içmeden yutuyorum.

Muhtemelen bir doktora görünmeliyim, ama yedek kulübesine gönderilme riskini göze alamam. Bu benim en iyi sezonum ve güçlü bir şekilde bitirmek istiyorum. Winnipeg'e sözleşme yapmaya değer olduğumu kanıtlamak istiyorum.

Kendime de kanıtlamak istiyorum çünkü Killian'ın geç seçildiğimle ilgili alayları beni gösterdiğimden daha fazla rahatsız ediyor.

Umarım Motrin, önümüzdeki birkaç maçı atlatmam için acıyı yeterince dindirir. Rosewood Bay'e döndüğümde babam aile doktorumuza daha güçlü bir ilaç yazdırır.

Ama şu anda elim kolum bağlı.

Beton duvardan iterek, bloktan aşağı pizza dükkânına doğru ilerliyorum. Annemden öğrendiğim bir şey, ibuprofen'i aç karnına almamaktır, çünkü ülser yapar.

"Selam."

Killian'ın sesini duyunca yüzümü buruşturuyorum. Neden burada ve beni nasıl buldu?

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak acımı gizlemeye çalışıyorum, yüzümü düzelterek arkamı dönüyorum. "Ne istiyorsun?"

Ama onu görünce, dişlerim kırılacakmış gibi çenemi sıkıca kapatıyorum.

Berbat görünüyor, gözleri kızarmış ve altın sarısı saçları sanki ellerini saçlarına geçirmiş gibi dağınık bir şekilde dikilmiş. Cildi solgun, neredeyse küllü ve bakışlarında, yaralarımın hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde göğsümü ağrıtan, hayalet görmüş gibi bir ifade var.

"Sadece konuşmak istedim, neyi yanlış yaptığımı görmek istedim." Siktir et onu.

"Neden bağımlı bir pislik gibi davranıyorsun? Seks yaptık. İşimiz bitti. Yapacak işlerim var."

Killian sanki ona tokat atmışım gibi irkildi, gözleri büyüdü ve parladı. "Bu benim ilk seferimdi. Bir erkekle. Ve sen... Dudaklarının titrediğini gördüm, gerizekalı. Seni incittim."

Kutsal Meryem, lanet olasıl原因ın annesi, bu adam.

"Sanırım çok sert boşaldın ve hayal görüyorsun. Yani, o 'bebeğim' laflarıyla aklını kaçırdın." Ona alaycı bir gülümseme atıyorum, ama bu sadece göstermelik, çünkü itiraf etmekten nefret etsem de, o kelimenin ağzından her çıktığında çok hoşuma gidiyordu.

Killian'ın yüzü sertleşir, gözleri öfke ve hayal kırıklığına çok benzeyen bir şeyle parlar. "Senin için de ilk sefer olduğunu iddia eden biri için, bunu sanki ben de senin diğer sevgililerinden biriymişim gibi önemsemyormuşsun gibi davranıyorsun."

"Öyle değil misin?"

Oh, lanet olsun.

Killian kalın kirpiklerinin arasından bana sert bir bakış attı, sonra sweatshirt'ümü yakaladı, yumruğunu sıkıp beni öne doğru çekti.

Ani hareket, yan tarafıma beyaz sıcak bir acı saplar ve boğazımdan kopan acı çığlığını bastıramam. Dizlerim titreyerek sendelerim ve düşmemek için Killian'ın kollarına tutunurum.

Beni tutmak için kolunu bana dolamaya çalışır, ama ben onu iteklerim, nefesim kısa ve panik içinde kesik kesik gelir. "Dokunma... bana..."

"Ne kadar kötü?" Sesi tehlikeli derecede alçaktı ve bana bakışından, neredeyse boynumu kırıp cesedimi çöp konteynırına atacakmış gibi hissettim. "Jackson, o darbe gerçekten ne kadar kötüydü?"

Cildim karıncalanıyor, midem bulanıyor. Nedense kaçmak istiyorum. Ama ondan korktuğum için değil. Gözlerindeki şiddetli koruyuculuk beni çok korkutuyor. Çünkü bu beni... zayıf hissettiriyor.

Bir adım geri çekiliyorum, omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırıyorum. "Ne, bunu bana karşı kullanmayı mı planlıyorsun? Birbirimizle oynadığımızda avantajın olacağını mı sanıyorsun? Tabii, eğer siz pislikler bir sonraki tura geçebilirsiniz."

Killian'ın yüzü buruşur, elleri yanlarında yumruk olur. "Neden bu kadar pislik olmak zorundasın? Seni önemsiyorum, şu anda hak ettiğinden daha fazla!"

İçimde bir şey kopar, aşırı basıncın ağırlığı altında bir baraj patlar. Saldırırım, yumruğum Killian'ın yanağına beceriksiz, yarı yürekli bir yumrukla çarpar.

Aslında çok sert değildi. Ama amacımı anlatmak, ona kim olduğumuzu ve ne yaptığımızı hatırlatmak için yeterliydi.

Kavga ediyoruz. Bu normal geliyor ve şu anda sadece normal hissetmek istiyorum. "Vur bana." Çenemi bile dışarı çıkarıyorum. "Hadi, Blackwell. İstedğini biliyorsun."

istedğini biliyorsun."

Ama o yemi yutmaz. Bunun yerine, o orospu çocuğu çenemi o kadar sıkı tutar ki, kırılacağını sanırım.

"Buz üzerinde olmadığımız zamanlarda bana Blackwell deme." Yüzü benimkine birkaç santim uzaklıkta, homurdanıyor. "Ve neden bana yumruk attın?"

"Ne bekliyordun, merhaba öpücüğü mü?"

Gözlerinde bir şey parlar, anlamak için çok hızlıdır. "Aslında..."

Ve sonra beni öpüyor, dudakları yumuşak, sıcak ve ısrarcı. Boğazımdan şaşkın bir ses çıkıyor, gözlerim kapanıyor, dili benimkini okşarken karnımın altında bir sıcaklık hissediyorum.

Bu, diğer öpücüklerimizden farklıydı, hakimiyet mücadelesi değil, daha çok bir verme ve alma, beni nefes nefese ve acıyla bırakan bir tür itme ve çekme gibiydi, ellerim gömleğinin önünü yumrukluyor ve onu kendime çekiyordum.

Killian elini ensemin arkasına kaydırarak başını eğip öpücüğü derinleştirir. Utanç verici bir şekilde ihtiyaç duyduğumu gösteren bir inilti çıkarırım ve onun dudaklarımın üzerinde gülümsediğini, vücudunun benimkine yaslanarak gevşediğini hissederim.

Geri çekilir, alnını alnıma yaslar ve başparmağıyla elmacık kemiğimi okşar. "Yani, seni incittim mi?"

"Biraz."

"Biliyor musun, pislik, sana zarar verdiğimden korktum... orada... çünkü dürüst olmak gerekirse ne yaptığımı bilmiyordum. Seni farklı bir şekilde sikmem gerekip gerekmediğini öğrenmek için internette bile araştırma yaptım."

Şaşkın bir kahkaha patlar içimden, ama göğsümü delen acı yüzünden hemen pişman olurum. Killian'ın koluna yumruk atarım, sulanan gözlerle ona kaşlarını çatarak bakarım.

"Bu ne içindi?"

"Orospu çocuğu, nefes almak bile acıtıyor. Senin aptallığın beni güldürdüğünde nasıl hissettiğimi sanıyorsun?"

Yüzündeki ifade yumuşar, gözleri kalbimi sıkıştıran bir şefkatle dolar. "Sana karşı kazanamıyorum, değil mi? Ee, nereye gidiyorsun?"

"Yiyecek bir şeyler almaya. Motrin aldım, mideme bir şeyler koymam lazım."

Başını sallar, sonra pizzacıya doğru başını sallar, dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Hadi gidelim. Ben ısmarlıyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum, sesimde alaycı bir ton var. "Beni randevuya mı çıkarıyorsun yoksa?"

Killian geniş bir gülümsemeyle, gözlerinin köşeleri kırışarak, yanaklarına nihayet renk gelerek. "Ya öyleysen?"

Yan yana yürümeye başlarız, Killian birkaç saniyede bir endişeli bakışlar atar bana. Bu beni rahatsız etmeli, zayıf ve acınası hissettirmeli.

Ama öyle olmadı. Bunun yerine, göğsümde sıcak ve tatlı bir his uyandırdı.

"Sormak istedim," diyorum, rahat sessizliği bozarak, "İlk kez seviştiğimizde, seni tuttuğumda neden çıldırdın?"

"Kim panikledim dedi?" diye sordu, sesi dikkatlice tarafsızdı.

Gözlerimi devirdim. "O kadar hareketsiz kaldın ki, sanki biri sana felç edici bir madde vermiş gibi."

Killian uzun bir süre sessiz kalır, çenesini sanki kelimeleri çiğniyormuş gibi hareket ettirir. "Dizini sırtıma dayamıştın. Beni o şekilde mahvetmeni istemedim. Bu sadece kariyerimi değil, aileme yardım etme yeteneğimi de elimden alacaktı." Derin bir nefes alır, gözleri yere sabitlenmiştir. "Annem ... kas distrofisi var. Ve küçük kız kardeşlerim üniversiteye gitmeyi planlıyorlar. Onlara bakmak benim sorumluluğumda gibi hissediyorum."

Bir pislik olduğumu bilsem de, şimdi gerçekten öyle hissediyorum. Daha da kötüsü, ona neredeyse sakat bırakacak her seferinde, o da bana aynısını yapmış olsa bile, içimi pişmanlık kaplıyor. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Yürümekten vazgeçip bana döndü, yüzündeki yoğun ifade tüylerimi diken diken etti. "Bunu bana karşı kullanma. Bana ne dersen de, yüzümü parçala, ama annemi bu işin dışında bırak."

"Söz veriyorum." Ve bunu tüm kalbimle söylüyorum. Başka birinin ağzını açmasına da asla izin vermem. Sanırım beni dövdüklerini gördüğünde o da böyle hissetmişti, içten içe sevdiğim kişiyi incitebilecek herkesi yok etme ihtiyacı. "Ve... senin o yüzünü yok etmek istediğim tek yol benim sikim."

Killian kahkaha atar, omuzlarındaki gerginlik kaybolur. "Tamam, gerzek. Bir oturuşta kaç dilim pizza yiyebilirsin?"

Gülümserim, rekabetçi ruhum canlanır. "Senden daha fazla, sık kafalı." "Bu bir meydan okuma mı?"

"Her zaman."

Pizzacıya girerken gülüyoruz, ilişkimizde kalıcı bir değişim yaşanıyor.

Her ne olursa olsun.

Bölüm 10

Killian

Akşam yemeğine gitmenin bir randevu olduğunu şaka olarak söylerken, aslında öyle oldu. Jackson ve ben orada normal insanlar gibi oturup sohbet ettik. Yani, neredeyse normal, çünkü sürekli birbirimize meydan okuduk, kim daha çok yiyebilir, kim sodasını en hızlı bitirebilir, kim bir seferde en çok yiyeceği ağzına tıkabilir gibi, hatta ara sıra hakaretler ve küfürler bile savurduk.

Ama biz böyleyiz işte.

Daha da iyisi, kavga etmek yerine gülerek bitirdik. Tamam, o acı çektiği için daha iyi sayılmaz. Sadece aramızda bir bağ olduğunu görmek güzel.

"Sana koşmanı söylemiştim." Lobide adımımızı attığımız anda homurdanıyor. Ayrıldıktan sonra Jackson beni avlamakla ilgili şakalar yapmaya başladı. Ama otele yaklaştıkça durum ciddileşti, gözleri karardı ve aç bir hale geldi.

Uzun zamandır çektiğim acıyı içime atarak, kot pantolonumun içindeki sikimin titremesini görmezden gelmeye çalıştım. "Şu anda yapman gereken en son şey beni kovalamak."

Anahtar kartını avucuma sıkıştırdı, sonra beni sertçe itti, dudakları kıvrılarak bir hırıltı çıkardı ve bu ses, sıcaklığı aşağıya doğru akıtıyordu.

"Koş." Bu kelime derin, boğuk bir emirdi, gözleri ilkel bir ihtiyaçla parlıyordu.

Yutkunarak, olabildiğince ince bir şekilde kendimi toparladım. Bu kötü bir fikir. Motrin ağrısını biraz hafifletmiş olsa da, kendini bu kadar zorlayacak durumda değildi.

Ama bakışlarındaki umutsuz çaresizlik, ham arzu... içimdeki derin bir şeyi, vahşi, pervasız ve boyun eğmeye can atan bir şeyi çağırıyor.

Böylece topuklarımı döndürüp kaçmaya başladım, kalbim göğsümde çarpmaya başladı, onun ayak sesleri arkamda yankılanıyordu.

Tanrım, Jackson tarafından kovalanmak beni neden bu kadar tahrik ediyor?

Beni bu kadar tahrik etmemeli, kanımı adrenalin ve heyecanla kaynatmamalı. Ama onun beni yakalaması, sahiplenmesi, beni kendine ait olarak işaretlemesi düşüncesi... Bu, şimdiye kadar hissettiğim en sarhoş edici şey.

Omzumun üzerinden bir bakış atmaya cesaret ediyorum ve gözlerindeki yoğunluk, avcı gibi kıvrılan dudakları karşısında neredeyse tökezliyorum. Sanki ele geçirilmiş bir adam gibi, beni tamamen yutmaya hazır kuduz bir canavar gibi görünüyor.

Ve lanet olsun, bunu seviyorum.

Hızımı biraz yavaşlatıyorum, köşeyi dönüp asansörlere doğru ilerlerken onun bana yaklaşmasına izin veriyorum. Asansörler çok yakın, ama beklememem gerektiğini biliyorum. Bunun yerine, merdiven boşluğunun kapısından içeri dalıyorum ve basamakları ikiye ikiye çıkıyorum.

Takımımın oynayacağı başka bir maç olduğunu düşünürsek, bu da aptalca bir hareket.

Jackson'ın katına vardığımda, ciğerlerim nefes almaya can atıyor ve cildim terden kayganlaşmış durumda. Birkaç saniye öncülük etmek umuduyla kapıyı açıyorum... Ama o çoktan orada, sanki altı kat merdiven koşmamış gibi duvara yaslanmış duruyor. Piç kurusu, benim aptalca atladığım asansörü kullanmış olmalı.

Bana sırtarak, alaycı bir şekilde el salladıktan sonra kendini ileri attı. Anahtar kartıyla uğraştım, ama bir mucize eseri ilk denemede işe yaradı. Kapıyı açıp içeri daldım, onun da girmesi için kapıyı açık bıraktım.

Kapı arkamızda kapandığı anda, Jackson üzerime atılıyor. Elleri sweatshirtimi kavrarken, benim ellerim onun kalın kestane rengi saçlarına dolanıyor ve dudaklarımız birbirine çarpıyor.

Öpücük acımasız, dişler, dil ve çaresiz bir açlık dolu. Parmakları kotumun fermuarını açmaya çalışırken, hareketleri kaba ve nezaketsiz, dudaklarımı ısıyor.

"Yavaşladın, pislik," diye hırıltıyla söylüyor, çenemi ısıyor. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

İnlerim, ellerim onun kıyafetlerini çok daha nazikçe yırtıp parçalar. "Seni içimde hissetmek istiyorum, pislik. Senin çok sert davranman yüzünden ambulansın arkasında gitmek istemiyorum."

Boxerimin içinden sikimi kavrar, yıldızları görmeme yetecek kadar sert sıkar. "Lanet olsun, Kill. Avlanılmayı gerçekten seviyorsun. Bak ne kadar ıslandın."

İçimden çıkan muhtaç iniltiyi engelleyemiyorum, kalçalarım onun dokunuşuna karşı direniyor. Haklı, utanç verici bir şekilde ıslanmış durumdayım, iç çamaşırımın kumaşı penisimin başına müstehcen bir şekilde yapışmış.

"Zaten aç bir fahişe gibi inliyor musun?" Karanlık bir kahkaha atıyor, eli acımasız bir verimlilikle beni okşuyor. "Bana bu kadar çaresizsin. Merak etme, beni nasıl siktiğini hatırlıyorum. İyiliğini ödeyme zamanı. Seni benim orospum yapacağım."

Bu müstehcen sözler, sikime saf bir arzu dalgası gönderir ve neredeyse o anda boşalırım. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım, hiç bu kadar arzuyla tüketilmemiştim.

"Soyun ve yatağa yüzüstü uzan, ve mahvetmek üzere olduğum o muhteşem kıcımları havaya kaldır."

Emri yerine getirmek için acele ediyorum, giysilerimi çıkarmak için acele ederken neredeyse ayağım takılıyor.

Çıplak olup yatağa uzandığımda, göğsüm yatağa bastırılmış ve kığım havaya kalkmış halde, titriyorum ve sikim bacaklarımın arasında ağır ağır sallanıyor, çarşaflara damlıyor.

Eczane poşetinin hışırtısı dikkatimi çekti ve arkama baktığımda Jackson'ın poşeti karıştırıp bir kenara attığını gördüm, elinde bir şişe kayganlaştırıcı ve birkaç prezervatif vardı. Onları yanımdaki yatağa attı, gözleri karanlık bir vaatle parlıyordu.

"Bana özenle davranmaman gerektiğini öğretme zamanı geldi. Yaralı ya da değil, ben lanet olası bir Titan olduğumu hatırlatıyorum." Avucunun içi, uyarı olmadan, sert ve acımasızca kıcıma çarptı.

ve acımasızca.

Bir sonraki vuruş geldiğinde homurdandım ve omzumun üzerinden arkama baktım. "Ne halt..."

"Kemerimi kullanmadan önce öne bak."

En az elli kez göz kırptım. Ya da öyle sanıyorum. Çok fazla çünkü az önce söylediği şeyi anlamakta zorlanıyorum. Hareket etmediğimde, kıcıma bir kez daha acı veren bir şaplak atıyor, acısı doğrudan sikime yayılıyor.

"Kemer mi istiyorsun,

Kill?" İstiyor muyum?

Ağzım kurudu, zorlukla yutkunuyorum. Onun merhametine kalmış olmayı düşünmek... vücudum titriyor.

"Ben... merak ediyorum," diyorum, sesim biraz kısık çıkıyor.

Gülümsemesi keskin ve kötücül, gözleri sadist bir zevkle parlıyor. "Daha önce kızlara kullandım, ne yaptığımı biliyorum. Sana göre değilse durmamı söyle yeter."

Sıcak ve çirkin bir şey göğsümde yükseliyor, onun başka biriyle olduğunu, ellerinin, dudaklarının, vücudunun benden başka birine zevk verdiğini düşününce gözlerim kırmızıya dönüyor. "Başka bir kadının ya da erkeğin yanına yaklaşırsan, o kişinin kafasını koparır ve kafatasını yurtunun dışındaki bir kazığa geçiririm."

Ağzı açık kalıyor, gözleri bir anlığına genişliyor, sonra yüzünde kocaman bir gülümseme yayılıyor. "Bu, beni mutlu eden en tehditkar söz. Biliyor musun, belki de ben..."

"Deneyin bakalım, orospu çocuğu."

Gülerek gözlerimin içine bakar. "Sadece benim erkek arkadaşım olmayı isteyebilirsin, pislik."

Ağzım açılıp kapanıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. İstedğim bu mu? Jackson bunu söyleyen ikinci kişi.

Ama bunun üzerinde durmaya vaktim yok, çünkü Jackson geri çekiliyor ve odanın diğer tarafına geçip valizini karıştırmaya başlıyor. Geri döndüğünde, elinde deri bir kemer sallanıyor, gümüş toka loş ışıktaki parlıyor. Bu manzarayı görünce sikim seğiriyor, ucunda taze bir damla ön sıvı belirliyor. Jackson bunu fark eder, elbette fark eder, ve sırtışı vahşileşir.

"Bence sen birazcık meraklıdan fazlasısın, Kill." Pürüzsüz deriyi kıcımın kıvrımları üzerinde gezdiriyor. "Orada sürekli bir akıntı var. Zaten bunun için sikilmeye hazırsın, değil mi?"

Sadece inleyebiliyorum, sırtım olabildiğince kavisleniyor, kıcım havada bir sunum gibi. Hiç bu kadar tahrik olmamıştım, bu kadar kullanılmaya muhtaç olmamıştım.

Tokayı avucunda tutarak, kolunu yarıya kadar geri çekip sonra hızla vurur. Deri, kalçalarımın kıvrımlarını lezzetli, yakıcı bir acı ile sarar.

"Siktir!" O darbeler yağdırırken parmaklarım çarşafları kavırıyor, tüm dünyam onun beyaz sıcak acısıyla daralana kadar acıyı katman katman artırıyor. "Oh, Tanrım."

Beni acımasız bir verimlilikle işliyor, kemer derimi yalayıp ateş saçıyor, ben kıvranıp sadece duyguya indirgenene kadar. Acı ve zevk birbirine karışıyor, birbirini besliyor, ben sarhoş olana, akılsız ve uysal olana kadar.

"Jackson," diye boğuk bir sesle, inleyerek söylüyorum. "Lütfen..."

"Adımı böyle söylemeye devam et." Kemerini bir kenara atıp, açgözlü elleriyle kızarmış yanaklarımı kavrar. "Ve sen çığlık atana kadar seni sikmeye devam edeceğim."

Beni açar, deliğimi açgözlü bakışlarına maruz bırakır.

Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde açık ve savunmasız hissediyorum. Ama Tanrım, hassas tenime değen nefesinin sıcaklığı... beni titretip kasılmaya zorluyor, adını bile koyamadığım bir şekilde beni istiyor.

"Şu haline bak," diye mırıldanır, parmağını seğiren kenarımda gezdirir. "Burada çok güzelsin, pembe ve el değmemiş. Ağız sulandıran bir güzellik. Seni tatmak istiyorum Kill. Dilimi bu sıkı küçük deliğe ne kadar sokabileceğimi görmek istiyorum."

Boğazımdan yüksek bir çığlık atıyorum, kalçalarım utanmazca geriye doğru eğiliyor. "Lütfen. Lütfen, buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. Lütfen sadece..."

Dilinin ilk dokunuşu ciğerlerimdeki havayı boşaltır, gözlerim bu kaygan, kirli hisle geriye doğru yuvarlanır. Deliğimi tekrar tekrar yalar, yalar, emer ve okşar, ben gevezelik eden, tutarsız bir karmaşa haline gelene kadar.

"Tadın ve kokun cennet gibi." Dilini doğrultup içeri itti, kadifemsi, ıslak bir sıcaklıkla içime girdi ve ben neredeyse kendimden geçecektim.

Aynı anda hem çok fazla hem de yetersiz, acıya yakın yoğun bir zevk.

"Jackson. Oh, lanet olsun. Durma. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun..."

Bana karşı homurdanıyor, titreşimler beni kasılmaya ve titremeye zorluyor. Yanaklarımı sertçe kavırıyor ve daha geniş açıyor, dilini daha derine, daha sert, ıslak ve müstehcen bir şekilde sokuyor.

"Yüzüme bin. İhtiyacın olanı al."

Hıçkırarak ona doğru sallanıyorum, beni açık tutmasına ve tek bir amaçla beni yağmalamasına izin veriyorum. Dilinin her vuruşu beni içten aydınlatıyor, içimdeki ateşi körüklüyor, ta ki onun gücüyle yanacağımı hissedene kadar.

Dişlerini deliğimin üzerinde gezdirir, emip bir kez daha içine dalar, ardından bacaklarımı titretiren keskin bir şaplak atar. "Senin içini benim spermimle doldurmam lazım. Sen benimsin Killian. Herkesin seni ne kadar iyice siktüğimi bilmesini istiyorum. Senin üzerinde kokusunu almalarını istiyorum."

O çekildiğinde, deliğim boşluğa sıkışır. Boynumu uzatıp ona bakmak için geriye doğru eğilirim, karşılayan manzara karşısında boğazımdan ihtiyaç dolu bir inilti çıkar.

Yatağın ayak ucunda duruyor, yavaşça soyunuyor. Bakışlarım vücudunda dolaşıyor, her ayrıntıyı içime çekiyorum: belirgin karın kasları, geniş göğsü, güçlü pazı kasları ve kalın, kaslı uylukları.

Ama nefesimi kesen, bıraktığım izler. Çürükler ve çizikler, derisinde dişlerimin izleri. Onun benim olduğu, onu sahiplendiğimin kanıtı.

Gözlerim sonunda aşağıya, sertleşmiş, kızarmış penisine kayınca, boğazımdan yükselen iniltiyi bastıramıyorum. Jackson, yavaş ve müstehcen bir şekilde sırtarak, yağ şişesini alıyor ve parmaklarını kasıtlı, müstehcen hareketlerle yağıyor. "Merak etme. Bu aç deliğe istediğini vereceğim. Seni doldurup benim yapacağım."

İki kaygan parmak vücuduma girer ve ben çığlık atarım, o kadar heyecanlanmışım ki, istesem bile kendimi tutamam, ki istemiyorum da. Sert ve hızlı bir şekilde içime girer, her itişte prostatımı tam olarak vurmak için parmaklarını doğru şekilde kıvrır.

"Lütfen, Jackson, yapamıyorum... İhtiyacım var..."

Jackson kıkırdar, sonra dişlerini kıkımın yumuşak etine geçirir, ısırır ve morluk bırakacak kadar sertçe emer. "Bu benim. Bana ait."

Diğer yanağımda da aynısını yapar ve ben, o beni açarken, gevşeyip ıslanana ve daha fazlasını isteyene kadar parmaklarını sıkıca kavrarım.

Parmaklarını çektiğinde ona bakıyorum, ağzımı açıp bir şey, herhangi bir şey söylemek için. Ama kelimeler boğazımda takılıyor, çünkü

kaşlarının çatıldığını, gözlerinin etrafındaki gerginliği fark edince. Ağırlığını kaydırırken neredeyse hiç fark edilmeyen bir irkilme, şüphesiz kaburgaları protesto ederek çığlık atıyor.

"Jackson..."

"Kapa çeneni." Sert sikini kıkımın arasına kaydırıyor, zaten orada olan kayganlaştırıcı ve tükürükle ıslatıyor. "Buna ihtiyacım var."

Ben de
istiyoru
m.

Hepsine.

O prezervatifleri almak için eğildiğinde, onları yataktan itiyorum. "Al beni, Jackson. Bütün beni."

"Emin
misin?"

Başımı
sallarım.

Düşük, gürleyen bir homurtuyla ileri doğru ilerler, uzun, acımasız bir vuruşla içime girer ve yemin ederim ki bunu ruhumun derinliklerinde hissediyorum. Acı veriyor, gerilme ve yanma neredeyse dayanılmaz.

"Tanrım, siktir, Kill. Çok iyi. Bana mükemmel uyuyor. Sikim senin içine ait."

Boynumun arkasını kavrar, beni sabitler ve benim alışmamı beklemeden içime girer. Her kalça hareketiyle yatakta öne doğru sallanırım. Gözlerimden yaşlar akar, görüşüm bulanıklaşır, ama umurumda değil.

Çünkü o, acımasız bir Titan gibi beni sikiyor, beni sahipleniyor, hakkını istiyor.

Dudaklarımdan dökülen kırık sesleri, boğuk hıçkırıkları ve sözsüz yalvarışları durduramıyorum, onun itişlerine karşılık vermek için geri itiyorum, kalçalarım çaresizce küçük sekizler çizerek onu daha derine çekmeye çalışıyor.

"İşte böyle. Sikimi sür. Sanki seninmiş gibi sür, çünkü senin."

Elini ağrıyan penisimin etrafına dolayarak, içimde bir yay geriliyormuş gibi hissedene kadar, hedeflediği darbelerle beni mastürbasyon yapar. "Daha sert. Oh, siktir. Daha sert, lütfen."

Yumruğu piercinglerimi öyle bir şekilde çeker ki gözlerim geriye döner. Vücudum düzensiz bir şekilde ona doğru itilir, sonra terli, kıvranan bir halde olana kadar tekrar tekrar eline doğru ileri doğru itilir.

"Siktir, sikimi bir kral gibi sikiyorsun. Hadi Killian. Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu, bu tatlı deliği doldurmam için ne kadar çaresiz olduğunu göster."

Boğuk bir çığlıkla parçalanıyorum, orgazmım bir yük treni gibi içimi parçalıyor. Jackson beni sikmeye devam ediyor, ben onun yumruğuna ve çarşaflara boşalırken benim sikimden her damlayı sağlıyor.

Üzerime eğilir, kalçaları kısa, çılgın patlamalarla çalışır ve kendini sonuna kadar gömerken dişlerini boynumun arkasına geçirir.

Onun boşalmasının sıcak akışını, içimde kendini boşaltırken sikişinin seğirmesini ve nabzını hissediyorum. Sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi, her vahşi homurtu ve hırıltı omurgamdan aşağıya doğru artçı sarsıntılar gönderiyor.

Sonunda, üzerime yığıldı, nefesi kulağıma sıcak ve nemli bir şekilde esiyordu. Uzun dakikalar boyunca öylece yatıp, titreyip, nefes nefese kaldık, terli cildimiz birbirine yapışmıştı.

Çekildiğinde, kaybın acısıyla inlememi engelleyemiyorum. İnleyerek yana yuvarlanıyor, sırt üstü düşüyor ve ilk kez kızardığı yüzünün altında ne kadar solgun olduğunu fark ediyorum.

"Haklıydın. Yapmamalıydım..."

"Hadi oradan," diye bağırdım, hala solgun olan yüzünü inceleyerek. Ona vurmak, yumruklamak, aklını başına getirmek istedim. "Sen yenilmez değilsin, Jackson."

"Kim demiş?" Elimi tuttu, sonra parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Ayrıca, buna değdi."

Yataktan kalkarken gözlerimi devirdim. Her hareketimde kışım zonkluyordu, derim sıcak ve hassastı, ama bu iyi bir ağrıydı. Banyoda kendimi temizledim, hatta onun spermlerinin bir kısmını içime geri ittim.

Sonra bir bez alıp yatağa geri döndüm.

Jackson, onun cildindeki teri ve kayganlaştırıcıyı silerken, ağır göz kapaklarının arkasından beni izliyor. Ona bakmak hoşuma gidiyor. Yani, sadece seks sonrası temizlik. Ama kendimi... onun tarafından ihtiyaç duyulmuş hissediyorum. "Az önceki yorumunla ilgili, sanırım bunu isterim."

Kaşlarını kaldırır, dudaklarında yavaş bir gülümseme belirir. "Hangi yorummuş o?"

"Hangisi olduğunu biliyorsun, pislik."

"Bana şimdiden aşık olmak mı?" Gözlerini kırıştıırıp kocaman bir gülümseme takındı.

"Belki." Cevabımın onu susturacağını, şaşırtacağını düşündüm. Eminim geri adım atacağımı düşünmüştür.

Beklemediğim şey, sanki ona ayı vermişim gibi, geniş bir gülümsemeye yanaklarının kıpkırmızı olmasıydı. Bu, içimde bir şeyler uyandırdı ve dirseklerinin üzerine kalkıp beni öptüğünde, işim bitti.

"Killian Blackwell, benim olmaktan başka bir seçeneğin hiç olmadı ki."

Ona parmak hareketi yapıyorum. "Sen çok kendini beğenmiş bir pisliksin. Bu arada, annem zaten sana *benim* erkek arkadaşım dedi, bu da benim senin olmadığım anlamına geliyor. Sen *benimsin*."

Gözleri büyüdü, ağzı tamamen açıldı. "Annene benden bahsettin mi?"

"Evet. Seninle tanışmak istiyor."

"Beni öldüreceksin," diye mırıldanır, beni yatağa geri çeker, elleri aşağı kayarak kıcımlı tutar, sahiplenici ve kendinden emin bir şekilde, ve bu acı beni titretir. "Umarım bunun farkındasındır."

Gülümserim, alt dudağını ısırırım. "Evet, biliyorum. Muhtemelen doğduğumuz günden beri kaderimizde yazılıydı. Kesinlikle on yaşındayken kampta seni dövdüğüm günden beri."

"Rüyada, pislik. O kavgayı benim kazandığımı herkes biliyor." Boynuma bakar. "Takım arkadaşların morlukları soruyor mu?"

"Açıkça sormadılar." Raiyne en meraklısıydı, özellikle de ortadan kaybolduğumdan beri.

Trembley de öyle.

İkisi de benim agresif bir kızla çıktığım hakkında yorumlar yaptı ve ben onları düzeltmeye zahmet etmedim. Erkek olmakla ilgili değil. Sadece *Jackson* olduğu için.

Yarın birbirimize karşı oynayacağımız gerçeği de kesinlikle yardımcı olmuyor. Kazanan yarı finale yükselecek. Kaybedenin sezonu sona erecek. Ve o pisliğe karşı merhametli davranmayacağım.

Biz böyle değiliz.

Ama playofflar bittiğinde, kime aşık olduğumu saklamak zorunda kalmayacağım. Arkadaşlarımın bu konuda ne düşüneceklerini bilmiyorum, ama belki de kazanırsak o kadar da önemli olmayacaktır.

Her halükarda, bir şey kazanmış olacağım ve bunun için mutlu olmam kaçınılmaz.

"İkimiz, son birkaç günde, yıllarca süren kavgalarımızda birbirimize verdiğimizden daha fazla morluk verdik. Sanırım hep birbirimizi işaretliyorduk, sadece farkında değildik."

Jackson şakacı bir şekilde hayalarımı yumruk attı. "Senin de dediğin gibi, pislik, bu kaderimizde yazılıydı."

Bölüm 11

Killian

Açılış yüzleşmesi için sıraya girerken kalabalığın uğultusu beni sarıyor. Karşımda Jackson çömelmiş, gözleri nefes kesici bir yoğunlukla benimkilere kilitlenmiş. Sopalarımız birbirinden sadece birkaç santim uzaklıkta, aramızdaki beklenti elektrik gibi çatırdıyor.

Hala onun bu kadar inatçı olduğuna, acıya rağmen oynamaya bu kadar kararlı olduğuna inanamıyorum. Kendini sınırlarına kadar zorlayacak ve beni de onunla birlikte zorlayacak.

Aynısını yapmayacağımı söyleyemem.

Hakem puck'ı düşürdü ve sopalarımız çılgınca çarpıştı. Jackson'a karşı iç avantaj elde ettim, kalçamı eğerek dengesini bozdum.

Puck kanat oyuncumun yönüne doğru sığıyor ama Jackson toparlanıyor ve beni kovalarken elini uzatıp formamı çekiyor.

"Adi herif." Elini itiyorum.

O sadece sırtıyor, sonra kalçasını benimkine çarparak beni tahtalara çarpıyor. "Beni o kadar kolay geçemezsin."

Dişlerimi sıkıp bariyerden ittiğimde, patenlerim buzda derin izler bırakarak onun peşinden koştum.

Gevşek puck için mücadele ediyoruz, vücutlarımız çarpışıyor ve nefes almak kadar tanıdık bir dansla birbirine dolanıyor. Onun itişlerini emiyorum ve puck'ı uzaklaştırıyorum, bir sonraki kontrol girişiminden kaçınıyorum.

Titans'ın savunması mavi çizgisinde toplanır, ama ben o kadar kolay pes etmem. Ancak Jackson yanımdan bana çarpar ve tüm ağırlığıyla beni cama sıkıştırır. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Bu lanet maçı kazanmaya."

Takımım hızlı ve hassas paslarla puck'ı hareket ettiriyor. Trembley bir slap shot atıyor ama Novotny onu engelliyor, pedleri çarpmanın etkisini sönük bir sesle emiyor.

Rebound için atılıyorum, sopamı uzatıyorum, ama Zach Knight benden önce davranıyor ve puck'ı tahtaya doğru kaydırarak ulaşamaz hale getiriyor. Jackson onu alıyor, sonra Walsh'a pas veriyor, ikisi mermi gibi buzun üzerinde kayıyorlar.

Kendi kendime küfrediyorum ve peşlerinden gitmek için dönüp, ciğerlerim yanarken çaba sarf ediyorum. Neyse ki, kalecimiz eldiveniyle kurtarış yapıyor ve ben de kenara kayıyorum.

Periyot golsüz sona ererken, daha fazla ucuz vuruş ve darbe alışverişinde bulunuruz.

İkinci periyotun çoğu da aynı şekilde geçiyor. Skorsuz. Ucuz vuruşlar. Çoğunlukla yasal vuruşlar.

Bu bizim normal maçlarımız gibi değil. Olamaz. Bu hakemler buna izin vermez ve kontrol onlarda.

İkiye bir pozisyonu bozmak için geriye doğru koşuyorum. Buz üzerinde puck'ı kovalamak için dönünce, kanat oyuncum onu tahtaya çarparak mükemmel bir pas atıyor. Onu almak için sopamı uzatıyorum, gözlerim hedefe kilitlenmiş durumda, ama ayaklarım yerden kesiliyor.

"Oops, kusura bakma." Jackson, topu kaparken yine sırtmaya başlar.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bir yanım, onun kaburgalarını bilmesem keşke diyorum, çünkü o zaman bu pisliği hemen burada, şu anda yere sererdim.

Petrov bir şut atar ve top kalecimizin sopasından sekip saha dışına çıkar. Jackson yanımdan geçerken, ona sert bir bakış atarım. "Dinle, pislik."

Senden öcümü almayacağımı sanma."

O sadece sırtıyor, kendini beğenmiş ve sinir bozucu bir şekilde. "Ne yapacaksın?"

Hakemleri ve takım arkadaşlarımızı gözetleyerek ona yaklaşıyorum ve onu kışkırtıyormuş gibi davranıyorum. "Belki de seni uyuşturup, bayginken sikini bir bekarlık kemeriyle kilitlerim. Bir hafta boyunca çıkmama izin vermem."

Gözleri fal taşı gibi açılır ve şok olur. "Sen... Maçın ortasındayız. Şu anda böyle şeyler söyleyemezsin."

Kıkırdarak uzaklaşıyorum. Seks konuşmalarının erkek arkadaşımı dengesizleştireceğini bilmek güzel.

Ama zaferim kısa sürer. Bir sonraki vardiyamızda, Jackson kaçır, Trembley peşinde, ama Jackson daha hızlıdır, patenleri parıldayarak zikzaklar çizer ve döner, puck'ı kalecimizin beş deliğinden sanki hiçbir şey yokmuş gibi geçirir.

"Lanet olsun!"

Bana parmağını gösterir ve o pislik herifin şimdiye kadar gösterdiği en büyük sırtışını atar.

Raiyne yanıma gelir ve omzuma çarpar. "Bir sonraki gol benim. Kaybetmemiz mümkün değil."

Bir sonraki yüzleşme, takımımız bir vites yükseltiyor. Daha sert oynuyoruz, vücudumuzu daha fazla kullanıyoruz. Titanlar da aynı şekilde karşılık veriyor, ancak çaylak savunma oyuncularından biri kritik bir hata yapıyor, Novotny ile karışıyor ve Raiyne'nin wraparound ile bir gol atmasına izin veriyor.

İki vardiya sonra, Jackson buz üzerinde uçar, patenleri mesafeyi yutar, savunmacılarımızı sanki hareketsiz duruyorlarmış gibi geçip gider. Baş döndürücü bir dizi hareketle kalecimizi yanıltır, sonra hepimizi şaşkına çeviren bir bilek vuruşuyla topu üst köşeye gönderir.

Buzun üzerine sopamı vuruyorum, sonra Trembley hızını kesmeyip Jackson'a acımasız ve geç bir vuruşla çarptığında donup kalıyorum. Vücutlarının çarpışmasının sesi, bir silah sesi gibi pistte yankılanıyor.

Jackson buzun üzerine yığılırken çığlık atar, sopası yanında işe yaramaz bir şekilde yere düşer. Bir an için dünya yavaşlar, kalabalığın uğultusu kulaklarımda uzak bir vızıltıya dönüşür. Tek görebildiğim, kendi üzerine kıvrılmış, yüzü acı içinde bükülmüş Jackson'dır.

Düşünmeden harekete geçiyorum, patenlerim beni buz üzerinde çılgınca, pervasızca sürüklüyor. Trembley'i arkadan itiyorum, öfkemin gücüyle onu uçuruyorum. "Seni aptal herif!"

Trembley dönüp bana bakar. "Ne oluyor, Blackwell!"

Onun formasını tutup sallıyorum, sonra tekrar tekrar sallıyorum, eldivenli elim her seferinde onun kaskına çarpıyor. "Bir daha benim olanı incit, ne olacağını gör. Cesaretin varsa."

Takım arkadaşlarım bizi ayırır ve Raiyne beni herkesten uzaklaştırır. Göğsüm inip kalkar ve onun yargılayıcı bakışlarından gözlerimi kaçırırım, bakışlarım hala buz üzerinde duran Jackson'a düşer. Hakemler Titans'ın antrenörünü çağırır ve hepimizi yedek kulübesine gönderir.

Ona gitmek, hepsini bir kenara itip onu kollarımın arasına almak istiyorum. Ama yapamıyorum.

Sonunda, Jackson'ı ayağa kaldırırlar, Petrov'un omzuna kolunu atarak onu buz pistinden çıkarırlar. Çenem sıkılır, burun deliklerim genişler. Onu takip etmek, ona gitmek istiyorum. Ama şu anda, kendi takımım benim kanımı dökmek istiyor gibi görünüyor.

Trembley büyük bir ceza alır ve koç beni periyodun geri kalanında yedek kulübesine gönderir. Orada otururum, tek kelime etmeden, ellerim titrer ve zihnim karışır.

"Yani o *senin* mi?" Raiyne'nin sesi hem meraklı hem de kızgın. "Son zamanlarda saklandığın kişi o mu?"

Başımı sallıyorum.

"Ne yani, şimdi hepimiz onlara boyun eğmemiz mi gerekiyor? Sen onların orta oyuncusuyla yatıyorsun diye onların kazanmasına izin mi vereceğiz?"

Sözleri mideme yumruk gibi çarptı ve geri çekildim, sonra dönüp ona baktım. "Ona ya da diğerlerine karşı yumuşak davranmıyordum. Neden burada olduğumu sorgulama."

"Blackwell, lanet olası çeneni kapa," diye tıslar Koç.

Yumruklarım sıkılır, tırnaklarım avuç içlerime batar. Herkes bana kızmakla meşgulken, ben sadece sevdiğim adamın iyi olup olmadığını bilmek istiyorum.

Bölüm 12

Jackson

Takımın geri kalanı Frozen Four'a hazırlanmak için antrenman yaparken, ben sadece tribünde oturmak için antrenmana gelmek zorunda kalmak gibisi yok. Bu, kağıt kesliğine limon suyu dökmek gibi bir şey. En azından Serpents'i yendik, ama sadece bir sayı farkla.

Daha da kötüsü, artık iyiymiş gibi davranamıyorum, çünkü teşhis resmiyet kazandı. Birden fazla kaburga kemiği kırığı. Yani, sezonun geri kalanında oynayamayacağım. Yılın en önemli maçında oynayamayacağım.

Soyunma odasına girmeden önce Killian'dan mesaj var mı diye bakmak için telefonumu çıkarıyorum. Koçuyla bir toplantısı var. Kimsenin ilişkimizi öğrenince mutlu olduğunu söyleyemem.

Tamam, bu doğru değil.

Ailem bu konuda bir sorun yaşamadı, ancak erkek arkadaşımın hastanede değil de başka bir ortamda tanışmayı tercih ederlerdi.

Annem, birbirimizi dövdüğümüzü çok komik buluyor.

Ama Killian'ın takımı onu dışlıyor. Hepsi değil. Yine de, bunun onun cinsel yönelimi ile ilgili olmadığını, *benimle* ilgili olduğunu açıkça belirttiler.

Sanki bunu tahmin edememişim gibi.

Yeni mesaj olmadığı için telefonumu cebime geri koyuyorum ve uzun bir nefes alarak soyunma odasına giriyorum.

Viktor, Alexei ve Eli'nin Killian'la olan "*seksi anlarımı*" bilmelerine ve kendisinin haberi olmamasına hala kızgın, bana öfkeyle bakıyor. Knight ve Walsh ise, maç sırasında Killian'a karşı hafif davrandığımı düşündükleri için ilk başta kızgındılar.

Sonra Eli, Cornell maçından beri kaburgalarımda bir sorun olduğunu bildiğimi ağzından kaçırdı. Şimdi de sakatlığımı sakladığımı ve Cornell'in pisliğinin paçayı kurtardığı için bana kızgınlar.

Petrov yanıma yaklaşıyor ve ben ağrının şiddetine dişlerimi sıkarak kendimi bankın üzerine bırakıyorum. "Eli akşam yemeği getirecek. Blackwell'in de geleceğini bilmek istiyor."

"Emin değilim. Henüz ondan haber almadım."

Viktor ılık çaldı. "Oyuncak erkeğin başı dertte, ha? Onları yarıştan ellediğimiz için üzgün değilim."

Ona el sallayarak veda ettikten sonra Walsh ve Knight'a döndüm. Knight sopasını alıp soyunma odasından çıktı. Hâlâ bana kızgın. Walsh ise bana doğru başını salladı. "Nasılsın?"

"Yaşayacağım. Sadece büyük maçı kaçırmak çok kötü."

Viktor bana kullanılmış banttan yapılmış bir top atıyor. "Senin için kazanacağız, sonra bana kimin en altta olduğunu söyleyebilirsin."

O kaşlarını oynatınca gözlerimi deviriyorum. Bu aptal, maçtan beri küçük sohbet grubuna kimi ekleyeceğini öğrenmek için beni rahatsız ediyor.

"Seneye sahada olacaksın." Walsh, buz pistine gitmeden önce sopasıyla ayağıma hafifçe vurur.

Soyunma odası boşalana kadar hepsinin gitmesini izliyorum. Onlarla birlikte sahada olmak, sınırlarıma kadar zorlayarak kaslarımın yanmasını hissetmek istiyorum. Zaferin tadını çıkarmak istiyorum.

Ama yapamıyorum. Ve bu beni yavaş yavaş öldürüyor.

Geriye yaslanıp başımı duvara dayadım, gözlerimi kapatıp bir süre öylece kaldım, henüz dışarı çıkıp tribüne oturmaya hazır değildim. Telefonumu çıkardım.

Karanlık düşüncelerimin sarmalından kurtulmak umuduyla tekrar kontrol ettim.
"Reed."

Yardımcı koç Buckland kapalı kapının önünde duruyor. Yüzündeki ifade beni her zamankinden daha fazla tedirgin ediyor.

"Koç Nieminen, sakatlığımı sakladığım için beni zaten azarladı, dinlemek zorunda değilim..."

"Kapa çeneni. İkimiz de biliyoruz ki, küçük erkek arkadaşına fazla yüklenmemek için kaburgalarını bahane olarak kullanıyorsun." Son kelimeyi zehir gibi tükürüyor, dudağı kıvrılıyor.

Ayağa kalkıyorum, ellerim yumruk oluyor. "Sen ne dediğini bilmiyorsun."

Buckland alaycı bir şekilde güldü ve yüzüme yaklaşmak için bana doğru yürüdü. "Öyle mi? Sen ve Petrov arasında, siklerinizi kışlara sokmak ikinizi de kısırlaştırmış gibi görünüyor. Yoksa siz iki ibne kışınıza mı alıyorsunuz?"

Dişlerimi gösterip, telefonumu düşürerek kafasına yumruk atmaya çalışıyorum, ama o kaçıyor ve yumruğu zaten hırpalanmış kaburgalarımın çarpıyor. Acı o kadar şiddetli ki, dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Ne oldu? Çok mu acıyor?" Üzerime tükürdü, sonra güldü. "Bir takım dolusu sik yalayıcıya koçluk yapacağımı bilseydim, asla kabul etmezdim."

"Babam asla..."

"Babandan korktuğumu mu sanıyorsun? Hayır, bu işi bana verdi çünkü aileme bir iyilik borcu vardı. Evet, doğru. Sevgili babam *bize* bir iyilik *borcu* vardı."

"Siktir git." Ayağa kalkmaya çalışıyorum, ama o üst gövdemize bir tekme atarak beni tekrar yere seriyor. "Sen neyden bahsediyorsun?"

Buckland'ın yüzü çirkin bir sırıtışa büründü. "Birkaç yıl önce, babanız kız kardeşimi değerli şirketinden hırsızlık yapmakla suçladı. Kız kardeşim onun muhasebecilerinden biriydi. Babam durumu daha ayrıntılı incelemediği için kız kardeşim üç yıl hapis yattı. Gerçek suçlu olan *arkadaşlarından birine* inandı. Ve sonunda hapisten çıktığında, gerçek ortaya çıktığında ve aklanıldığında? Artık çok geçti. Asla eskisi gibi olamadı, asla tam olarak iyileşmedi." Gözlerimi kapatıp nefes almaya çalışıyorum. Ama her nefes alışımında, ciğerlerimi dolduran cam parçaları gibi bir acı içimi kaplıyor. Yine de hatırlamaya çalışıyorum. Elbette, evde gergin anlar da olmuştu çünkü iş. Her zamanki gibi.

"Kendini öldürmeye çalıştı," diye fısıldadı, sesinde çarpık bir neşe vardı. "Küvette bileklerini kesti. Ve sen de onun gibisin, istediğini yapabileceğini ve bunun sonuçlarına katlanmayacağını düşünen başka bir hak sahibi pislik. Peki, tahmin et ne oldu? Bedava yolculuğun şimdi sona erdi."

Her kelimeyi vücuduma attığı tekmelerle vurgular. Saldırıdan korunmak için sürünerek uzaklaşmaya çalışırım, ama o acımasızdır.

Acımasız.

Ve bana vurmaya, tekmelemeye devam ediyor. Kendimi kıvrılıp, kollarımı başımın etrafına doluyorum, bunun bitmesi için dua ediyorum.

"Bana çok para kaybettirdin, seni küçük pislik. O maça büyük bir bahis oynamıştım." Saçımı tutup başımı yukarı çekiyor. "Babam, lanet bir homo yetiştirdiğini biliyor mu?"

Her nefes alışımında göğsüm çatırıyor, kırıklar artık kesin olarak tam kırık hale gelmiş. Ama savaşmadan pes etmeyeceğim. Onu, yanlış yönlendirilmiş suçlamalarını ve intikam arzusunu siktir et.

Kolumu salladım, yumruğum onun yanağına çarptı. "Seni homofobik pislik."

Başı yana doğru savrulur, yüzünde şok ve öfke ifadesi belirir. Ama bu kısa sürer. Gözümü kırpmadan önce, yumrukları dudağımı yarar, ağzımı taze kanın bakır tadı ile doldurur.

Ayağa kalkar, üzerime eğilir. "Sen ve arkadaşların bu takımı yönettiğinizi sanıyorsunuz. Hayalperest pislikler. Ne kadar paranız olursa olsun , gerçekten isterse biri mutlaka sana ulaşır."

Ayağı yüzüme çarptığında, gözlerimden yıldızlar saçılırken, kör edici bir acı hissettim. "Artık baban, ailemin neler hissettiğini anlayacak. Sevdiğin birinin acı çekmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu anlayacak."

Karanlık çöküp acı beni tamamen yutarken, son düşüncem Killian ve o bal rengi kahverengi gözleri oldu. Ve ona hislerimi asla söyleyemeyeceğim.

Onu... sevdiğimi.

Bölüm 13

Killian

Jackson'dan haber almamak, yarama tuz basmak gibi. Koç, Bölge Şampiyonası sırasında, özellikle de rakip takımla olan *ekstra* aktivitelerimden dolayı beni azarladı. Neyse ki, video tekrarında normalden farklı bir şekilde oynamadığım görüldü.

Ama takım arkadaşımın peşine düşmem onun için kabul edilemez bir şeydi.

Trembley toplantıya daldı ve koçumuzun önünde beni affetti, bu da kendimi daha da berbat hissetmeme neden oldu. Sözlü azarlama dışında, aslında hiçbir şey olmadı. Sezonumuz bitti ve kiminle çıktığım için beni takımdan atamazlar.

Muhtemelen gelecek yıl kaptan olmayacağım, ama bu benim için birçok açıdan sorun değil. Cidden, Serpents'ın avlarını bebek bakıcılığı yapmak çok yorucu. Kaptanlığı seve seve başkasına devredeceğim.

"Siktir!" Gökyüzüne bakıyorum. "Evren, lütfen beni tekrar kaptan yaparak cezalandırma."

"Blackwell."

Başımı sola çeviriyorum, kalın Rus aksanı çok tanıdık geliyor. Alexei Petrov krem rengi gümüş bir Mercedes G-wagon'a yaslanmış duruyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Arka kapıyı açıyor. "Bin." "Uh, evet.

Hayır, teşekkürler."

Viktor Novotny yolcu koltuğundan indiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Arabaya bin lan. Hemen."

Yavaşça ilerlerken içeriye bakıyorum, ama Jackson orada değil.

Donakalınca Petrov ensemden tutup beni içeri itti. Yüzüstü koltuğa düştüm ve geri çıkmak için dönmeye çalıştım ama iri cüssesi önümde duruyordu.

"Ne oluyor lan! Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

Novotny SUV'ye geri biner ve kapıyı kapatır. "Konuşmamız lazım... ve bir şeyi halletmemiz."

Petrov aracın etrafından dolaşıp içeri girer. Rusça bir şeyler mırıldanır ve kaldırımından uzaklaşır. Telefonumu çıkarır ve Jackson'a ne olup bittiğini anlamak için mesaj atarım.

"Cevap vermiyor."

"Neden?"

Novotny'nin yüzündeki kederli ifadeye bakınca neredeyse kusuyordum. Titanların kalecisi, deli bir palyaço gibi dengesizdi. Ama üzgündü — onda daha önce hiç böyle bir ifade görmemiştim — havadaki gerginlik durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Ne oldu?"

Petrov konuşmak istiyor ama Novotny onu kesiyor. "Yardımcı koçumuz *eşcinsellere* karşı bir sorunu var, bunu benim duyabileceğim kadar alçak sesle söylemeyi seviyor. Çoğu zaman sadece tiksinti dolu bakışlar ya da ara sıra bana yöneltilen yorumlar oluyor."

"O pislik, bunu yüzüme söylemeyecek kadar korkak." Petrov alaycı bir şekilde, sesinde zehirli bir tonla konuşuyor.

Novotny gözlerimin içine bakar. "Jackson'ı dövdü. Onu soyunma odasında yerde baygın halde bulduk."

"Kenara çek!" Elim ağzımı kapatıyor. "Hemen!"

SUV zar zor durduktan sonra kapıyı açıp kusuyorum. Hayır. Hayır.

Hayır.

Jackson'ın bana cevap vermemesinin tüm nedenleri arasında bu yoktu. Bir kez daha midemi boşaltıyorum, sonra ağzımı silip gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. "Nerede o?"

"Stonybrook." Novotny omzuma elini koyar. "Ama şu anda halletmemiz gereken bir şey var, o yüzden kendini topla."

Dik durmaya çalışıyorum. "Hayır, gitmemiz gereken bir yer var..."

"Sonra. Şu anda daha acil bir mesele var." Buz mavisi gözleri kısılır. "Yoksa Jackson sadece eğlence için miydi?"

Onun alanına girerim, sonra gömleğini yumruklarım. "Bir daha böyle aptalca bir şey söylersen, seni gelen trafiğin ortasına atarım."

O gülüyor, sesi rahatsız edici bir şekilde melodik. "O zaman bin ve bizi geciktirmeyi bırak."

Gömleğini bırakıp arabaya geri biniyorum ve otoyola çıkıyoruz. Yaklaşık kırk beş dakika sonra, Sunset

Harbor Marina'nın otoparkına giriyoruz. Petrov sonuna kadar sürüyor ve biz de 69 fitlik bir Galeon'un demirlediği iskeleye yürüyoruz. Walsh ve Knight, Bay Reed ile birlikte gemide.

Neden Güney Kıyısı'ndalar?

Jackson'ın babası, ben gemiye binerken bana kısa bir selam verdi, sonra merdivenlerden ikinci güverteye çıktı. Birkaç dakika sonra, gemi hareket etti.

"Biri bana ne yaptığımızı söylemek ister mi?"

Dördü de sanki bilmem gerekiyormuş gibi bana bakıyorlar, ama şu anda tek düşünebildiğim Jackson ve babasının bizimle birlikte olması, yani bu önemli bir şey olmalı.

"Eski aptal koçumuz içeride. Yakında yaratıcısını görecektir." Walsh, bardağındaki içkiden bir yudum alıyor. "Ve sen Jackson'ın erkek arkadaşısın, bu yüzden senin de katılmak isteyeceğini düşündük."

"Ben varım."

Knight, elinde kendi içkisiyle, büyük U şeklindeki yemek alanında Walsh'ın yanına oturur. Bardağı çevirir, sonra sanki cinayet işlemeye değil de bir gemi seyahatine çıkmış gibi ufka bakar.

Petrov ve Novotny bara doğru kaybolurlar, uzaklaşırken Rusça konuşurlar. Harika, şimdi ben, psikopat ve acımasız snob kaldık. Jackson ve hokey dışında hiçbirimizin ortak bir yanı yok.

"O iyi mi?"

"Yaşayacak," diyor Walsh duygusuzca, neredeyse bir gerçekmiş gibi. Beni baştan aşağı süzüyor, sanki beni değerlendirirmişçesine ya da tarar gibi. Sanki o gerçek bir

bir insan mı, yoksa bu zengin pisliklerin sahip olabileceği gelişmiş bir robot mu? "Orada aptal gibi durmaya devam edecek misin?"

"Siktir git."

Knight içkisini yudumlayıp bardağı masaya koyar. "İkiniz beni sıkıyorsunuz, ama o haklı, Killian. Bu kısa bir yolculuk değil. Otursan iyi olur. Biz... Evet, biz gerçekten ısırırız. Ama sizi playofflardan attık, bu yüzden bu gece sorun yok."

"Vay canına, teşekkürler."

Su biraz dalgalandığında, sonunda büyük kış mutfağının yanındaki taburelerden birine oturuyorum. İçimde huzursuz bir enerji dolaşıyor. Bu adam tekne. Jackson'a zarar verdi. Öyle ki, Bay Reed bile olacaklara karışıyor.

Midemdeki düğüm büyüyor. Kötü bir şey olmalı.

Yaklaşık otuz dakika sonra Galeon yavaşlar. Önümüzde başka bir küçük tekne var. Teknedeki insanlar el sallıyor, sonra temizlik yapmaya başlıyor gibi görünüyor. Biri bir kovayı suya boşaltıyor ve ben bir yüzgeç görüyorum.

Yem.

Küçük tekne ayrıldığında, Galeon'un motoru duruyor. Yat suda sallanıyor ve zaten mide bulantımı daha da artırıyor. Petrov ve Novotny, Titan'ın yardımcı koçuyla birlikte tekrar ortaya çıkıyor ve ben bu pislği maçlarımızdan tanıyorum.

Adamın yüzü zaten şişmiş, morarmış ve kanıyor. Onu, ağzı tıkanmış, kolları arkadan bağlanmış halde görünce, neredeyse çılgına dönüyorum. Her şey, sanki her hücre kalbimin ritmine göre atıyormuş gibi titriyor. Kulaklarım bile çınlıyor.

Bay Reed aşağı iner, siyah takımı kusursuz, saçları geriye taranmış. Yardımcı koçu yere itip yüzüne tekme atar. Adam sırt üstü düşer, inler, ama gözleri daralır, saf nefretle doludur.

Ben o durumda olsaydım ölümüne korkardım ve onun korkmaması beni çok sinirlendiriyor, sanki yaptıklarından pişmanlık duymuyor, sonuçlarından korkmuyor gibi.

Petrov eğilip adamı yakasından kaldırır ve onu kış tarafındaki platforma sürükler. "Zaman neredeyse doldu."

Knight yanıma gelir ve bir bıçak uzatır. "Biz eğlendik. Sıra sende. Ama onu öldürme."

"Ve onu çok kanatma. Canlı canlı yenirken bilinci açık olsun," diyor Bay Reed, ses tonu tehditkar.

Şimdi anladım. Kan. Yüzgeçler. Onlar köpekbalıkları. Ve bu homofobik pislik onların akşam yemeği olmak üzere.

Bıçağı alırken ellerim titriyor ama korkudan değil. İşimi bitirdiğimde pişman olmayacağım. Petrov ve Walsh o pislği tutarken ben öne çıkıp bıçağın sapını sıkıca kavıyorum. Nefesim düzensiz ama bu pislği deşmek istesem de sakın kalmak için elimden geleni yapıyorum.

Yanağını keserken gözlerinin içine bakıyorum ve tüm kesikleri yüzünde tutmaya karar veriyorum. "Jackson benim ve sen onu benden almaya çalıştın."

Diğer yanağına da bir kesik atıyorum. "Ama başaramadın. O, senin asla olamayacağın kadar sert ve güçlü, seni pislik herif."

Alnına bir kesik daha.

"Bir daha deneme ya da başka birine zarar verme şansın olmayacak."

Bu sefer ağzının köşelerinden kulaklarına kadar yüzünün her iki tarafını da kesiyorum.

Bay Reed elini omzuma koyup sıkıştırdı ve beni geri çekerek yardımcı koçun önüne getirdi. Walsh ağzındaki tıkaçları çıkardı ve adam Bay Reed'in yüzüne tükürdü. "O ibneden oğlunun hala nefes alması çok kötü. Kız kardeşimi, ailemi mahvettin."

Jackson'ın babası sakinliğini koruyor, yanağındaki tükürüğü sanki sadece bir lekeymiş gibi siliyor. "Kız kardeşine olanların suçluluğunu hep taşıyacağım. Ama oğlum... Sen lanet olası bir korkaksın. Bana saldırmalıydın."

Adam alaycı bir şekilde gülümser. "Geldim, ama sen bunu anlayamayacak kadar aptaldın."

"Hiç kimse, hiçbir sebeple aileme dokunamaz." Bay Reed adamın gözlerinin içine bakar. "Ve bil diye söylüyorum, Tanrı öğle yemeğinde, o yüzden bağır, kaltak."

Adamın tekme atarak onu denize attı.

Çıglıkların başlaması uzun sürmez. Elleri hala bağlı olduğu için, tekneye geri dönmeyi bile deneyemez. İki yüzgeç sudan çıkar ve bir saniye sonra pislik suya batar, sonra tekrar yüzeye çıkar.

Bu bir beslenme çılgınlığı.

Hepimiz, çıglıklar kesilene ve adam tamamen suya batana kadar onu izleriz. Herkesin yüzünde sakın bir soğukluk vardır. Benimki öyle mi, emin değilim, özellikle de Jackson'a ulaşmam gereken, sinirleri bozuk bir adam olduğum için.

Ama diğerleri, Jackson'ın babası da dahil, asil, acımasız, soğuk kanlı krallar gibi görünüyorlar.

Bay Reed bana dönüyor. "Bu bir uyarı olsun. Oğluma zarar verirsen, sıradaki sen olursun."

"Onu şimdi itsek mi?" Hepimiz Novotny'ye bakıyoruz, o ise sadece omuz silkiyor. "Şey, onlar sürekli birbirlerini dövüyorlar ve sen dedin ki..."

"Kapa çeneni, aptal." Alexei kuzeninin kafasına bir tokat atar.

Jackson'ın babasına bakıyorum. "Onu incitebileceğini düşünen başka bir ruh kalmasın diye lanet olası dünyayı yakarım."

Petrov güldü. "Biliyor musun, gittikçe daha çok Titan gibi konuşuyorsun."

Onu görmezden gelerek, omuzlarım çöküyor ve Jackson'ın babasına bakarken alt dudağım titriyor. "Şimdi Jackson'ı görebilir miyim? Lütfen?"

Babası başını sallar, sonra üst güverteye geri döner. Birkaç dakika sonra, marinaya geri dönüyoruz. Sakin olduğumuzu söyleyemem, ama hepimiz kesinlikle sessiziz. Novotny bile.

Ve bu beni çok korkutuyor çünkü tam olarak neye bulaştığımı bilmiyorum.

Bölüm 14

Jackson

Kalp monitörünün aralıksız bip sesi beni bilinçsizliğin derinliklerinden çıkarır, her yüksek tiz ses kafatasımda bir ağır dalgası yaratır. Kolumu kaldırıp o lanet şeyi tutup duvardan koparmaya çalışırım. Ama uzuvlarım sanki kurşundan yapılmış gibi, ağır ve uysal değildir. Hastane odasının antiseptik kokusu burnuma girer, midemi bulandırır ve başımı daha da döndürür.

Gözlerimi aralık açıyorum, sadece bir aralık, ve üstümdeki floresan ışıklar bıçak gibi retinama saplanıyor, inleyerek gözlerimi tekrar kapatmaya zorluyor. Derin birkaç nefes alıp, şakaklarımda zonklayan ağrıyı gidermeye çalışıyorum, sonra yavaşça gözlerimi kırıp görüşümün sert parlaklığa alışmasını sağlıyorum.

Tavan döşemeleri odaklanmaya başlar, çirkin, sıradan beyaz desenleri bulanıklaşır ve kayar.

Cidden, bu bembeyaz duvarları ve bipleyen makineleriyle iç karartıcı odadan çıkmam lazım. Sanki lanet bir bilim kurgu filminde sıkışıp kalmış gibiyim.

Biri elimi sıkıca tutuyor, sıcaklığı cildime sızıyor. Başımı yatağımın yanındaki rahatsız görünümlü sandalyede çökmüş duran kişiye çevirene kadar onun annem olduğunu sanıyorum.

Killian.

Altın sarısı saçları dağınık, her yöne doğru dikilmiş, kıyafetleri buruşuk ve kırıksık. Çenesi sakallarla kaplı, gözlerinin altında koyu halkalar var.

Mahvolmuş, bitkin görünüyor, ama yine de o kadar güzel ki kalbim sızlıyor.

"Hey, sen," diyorum, sesim sanki cam parçalarıyla gargara yapmışım gibi çıkıyor. Boğazım ağrıyor ve kaşınıyor, her kelime yemek boruma yeni bir acı dalgası gönderiyor.

Killian'ın gözleri açılır ve daha dik oturur, elimi neredeyse acı verecek kadar sıkı tutar. "Uyandın."

"Hayır, bunların hepsi bir rüya, ya da rüya içinde rüya." Gülmeye başlıyorum, ama bu hareket, hırpalanmış vücuduma acı dalgaları gönderiyor ve sonunda inlememle sonuçlanıyor.

"Her zaman pislik olmak zorundasın, ha?" Killian'ın dudakları hafifçe gülümser, ama gözlerine ulaşmaz, bana yaklaşır ve başparmağıyla elimdeki arka kısmı okşar.

"Ama yine de beni seviyorsun." Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum ve donup kalıyorum, kalp monitörüm onun cevabını beklerken hızlanıyor.

Killian sadece yumuşak ve şefkatli bir gülümsemeyle elimi dudaklarına götürür ve parmak eklemlerime nazıkçe bir öpücük kondurur. "Evet, seviyorum. Tanrım, yardım et, ama gerçekten seviyorum."

Bu an, sandalyenin muşamba zemine hafifçe sürtünmesiyle bozulur ve bakışlarımı Killian'dan, odanın köşesindeki koltuğundan kalkan babama çeviririm. Yorgun bir gülümseme yüzünü buruşturur ve normalde kusursuz olan takım elbisesi buruşmuştur.

Annem pencere kenarındaki küçük kanepede kıvrılmış uyukluyor.

Dün uzun, acı ve kafa karışıklığıyla dolu bir gündü. Neredeyse hiç hatırlamıyorum, ama bir ara dedektifler odama gelip sorular sordular. Onlar girmeden önce annem bana söylediklerime dikkat etmem için ince bir uyarıda bulundu.

Başka bir deyişle, babam işleri hallediyordu. Ayrıca Titanların ona yardım ettiğini de söyledi.

Bu hiç de şaşırtıcı değil. Arkadaşlarım her zaman arkamda dururlar.

Neyse ki dedektifler uzun kalmadılar. Beyin sarsıntısı ve tüm o acıların arasında ayrıntıları hatırlamamın zor olması da işimi kolaylaştırdı.

Babam yatağımın diğer tarafında duruyor, bana zayıf bir gülümsemeyle bakıyor ve gerçek yaşından on yıl daha yaşlı görünüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Berbat." Bir saniye gözlerimi kapatıp birkaç kez sığ nefes alıyorum. Ayak parmaklarımdan saç köklerime kadar vücudumun her yeri ağrıyor. "Ne zaman buradan çıkabilirim?"

"Bir iki gün daha kalmalısın." Babamın sesi kararlı, tartışmaya yer bırakmıyor. "Ve benden torpil yapmamı isteme. Annen bu konuda kesin kararlı."

Başka bir deyişle, annem ona karşı gelirse babamın canına okur. Ebeveynlerimin ikisi de gerçek anlamda evin reisi değil. Birisi için çok önemli olmayan konularda sorumluluğu paylaşıyorlar.

O zaman her şey değişir.

"Oğlum, o piçe işi verdiğim için çok üzgünüm. Onu daha iyi araştırmalıyım." Babam başını sallar, yorgun yüzünde acı belirir. "Bu benim hatam. Suçluluk duygumun sağduyumu bastırmasına izin verdim."

"Özür dilemene gerek yok. Bu senin hatan değil."

Babamın gözleri yaşlı ve onu bu halde görmek beni çok üzüyor. "Ailemi daha iyi korumalıyım. Ama onun icabına bakıldı."

Sözleri sert, ifadesi katı. Daha fazla ayrıntıya girmiyor ve ben de ısrar etmiyorum çünkü Killian bana anlatacaktır.

Babam ona söylememesini söylese bile, erkek arkadaşımı suçluluk duygusuyla bana anlatmaya ikna edebileceğimden eminim. *Neredeyse öldürülüydüm* kartını oynayacağım. Killian, lanet bir kasırgada kart evinden daha hızlı yıkılacak.

Annem uyanır, sonra yatağıma doğru yürür, topukları muşamba zeminde tıklatır. Eğilir ve alnıma nazikçe bir öpücük kondurur, parfümü beni tanıdık kokusuyla sarar. "Bir şeye ihtiyacın var mı, tatlım?"

"Eve gitmek." Ona en yalvaran bakışımı atıyorum, ama o sadece bana *"hayatta olmaz dostum"* diyen anne bakışıyla bakıyor, sonra Killian'a dönüyor. "Onu buradan kaçırdığını öğrenirsem, bir dahaki sefere uzun bir yüzüş yaparsın."

Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım, sonra gözlerimi kısıarak dudaklarımın kenarlarına bir gülümseme yerleştirdim. "Belli birisi bir çift çimento ayakkabı mı aldı?"

Tam o sırada, bir hemşire hayati fonksiyonlarımı kontrol etmek için içeri girer ve konuşma sona erer. Damar yolumu ayarlar ve nasıl hissettiğimle ilgili birkaç soru sorar, sesi sinir bozucu derecede neşelidir. Acıya dişlerimi sıkarak elimden geldiğince cevap veririm ve sonunda odadan çıkar, kapıyı hafif bir tıklama sesiyle kapatır.

"Bu çok hoş ve güzel...", diye zayıf bir şaka yapıyorum, anne babama bakarak. "Ama ikiniz Kill'le daha iyi koşullarda tanışmalısınız. Mesela, kimsenin makineye bağlı olmadığı bir akşam yemeğinde falan."

Babam benden ona bakıyor. "Katılıyorum, ama birlikte güzel vakit geçirdik."

"Erkek arkadaşına asılabileceğin için kıskançlık duymam mı gerekiyor? O benim ve paylaşıyorum."

Annem homurdanarak çantasını alır ve omzuna asar. "Bu konuşma tamamen aptalca bir yere varmadan önce, baban ve ben gidip düzgün bir kahve içeceğiz. Birazdan döneriz."

"İyi yemekleri yüzüme vurarak beni kızdırıyorsun." Yemekten bahsedilince karnım guruldarken, dudaklarımı büzüyorum.

Killian elimi sıkıyor. "Az önce... Annem ona küfür etsem beni döverdi."

Annem sadece homurdanır. "Güven bana Killian, o daha iyi bilir. Bu arada, bir şey ister misin? Getirebilirim, böylece oğlumun önünde yiyebilirsin, gerçekten yüzüne vurursun."

Kötü, aşağılık kadın.

"Hayır, teşekkürler Bayan Reed." Kill, her zamanki gibi centilmen bir şekilde nazikçe gülümser.

Bunun üzerine, ailem odadan çıkar ve kapı arkalarından kapanır.

Killian'a yaklaşmak için oturmaya çalışırım, ama hemen oda dönmeye başlar, gözümün önünde siyah noktalar dans eder. İnleyerek yastıklara geri düşerim, başım lanet bir kırıcı gibi zonkluyor.

"Fazla hareket etme." Killian kaşlarını çatarak alnımdaki saçları geriye doğru düzeltir. "Dinlenmen lazım."

"Berbat görünüyorsun." Dudaklarımın çatlamasına aldırmadan, ona en çekici gülümsememi gösteririm. "Şimdi bana ne kadar yakışıklı olduğumu söyle. Ego'mu biraz okşasana."

"Üzgünüm, hastanede alkol servisi yok, bu yüzden şu anda oldukça ayığım ve sen de biraz berbat görünüyorsun. Yüzün düzgün görünmeye başlaması için bir iki bardak içki içmem gerekebilir."

"En kötü erkek arkadaş. Seni sevdiğim için şanslısın."

"Bunu söylemen çok uzun sürdü." Killian eğilip dudaklarını benim dudaklarıma nazikçe bastırıyor. Bu, birbirimize karşı bu kadar nazik davrandığımız tek an ve bu, kalbimi en güzel şekilde acıtıyor. Alnını alnıma dayıyor, nefesi tenimde hafifçe esiyor. "Seni bu halde görmek beni çok korkuttu... Alexei ve Viktor beni almaya SSU'ya geldiklerinde..."

Sesi kesilir ve sertçe yutar, adem elması sallanır.

Hâlâ benim elimi tutan, hiç bırakmayan elini sıkıyorum. "Ben iyiyim. Ya da... en azından iyi olacağım. Ben inatçı bir piçim, unuttun mu?"

"Ben seninim, Jackson. Her zerrem. Neye ihtiyacın olursa, nasıl olursa olsun. Hiçbir yere gitmiyorum." Killian'ın sesi sert, gözleri kararlılık ve sevgiyle parlıyor.

Sözleri, hırpalanmış bedenimde bir heyecan dalgası yaratıyor, damarlarımın içinde bal gibi bir sıcaklık dolaşıyor.

Ne kadar acı çekersem çekeyim, Killian'ın yanımda olması beni bütün hissettiriyor, sanki dünyam tamamlanmış gibi.

Epilog

Killian

Paintball sol kalçama çarptığında, acı tüm vücuduma yayılırken yüzümü buruşturuyorum. İki hafta önce olanlardan sonra bugün güzel bir gün olacağını düşünmüştüm. Yani, Titans Frozen Four'u kazandı ve nisan ayı için şaşırtıcı derecede sıcak. Ayrıca, Jackson'ın ailesi su kenarında lanet olası bir mega malikanede yaşıyor.

Ama bu pislik herif her şeyi mahvediyor.

"Şaka mı yapıyorsun?" Ağrıyan yeri ovuştururken, bu saçmalığı sürdürürse yakında eski erkek arkadaşım olacak adama, krallığını gözetleyen kendini beğenmiş bir hükümdar gibi kral yatakta uzanmış olan adama, öfkeyle bakıyorum. Altında, körfeze bakan tavandan tabana pencerelerden süzülen yumuşak ışıktaki parıldayan 1000 iplik sayılı saten çarşaflar var.

Hayatım boyunca çarşafların çarşaf olduğunu düşünmüştüm. Ama hayır. Jackson geçen hafta hastaneden çıktığından beri ailesinin evinde kalıyor ve

ben de uygun iplik sayısı hakkında bir ders, yani bir nutuk dinledim.

"Bu lanet yatakta sıkışıp kaldım ve sen de şimdilik seks yapmamızı yasakladın, o zaman dünyaya senin benim olduğunu başka nasıl gösterebilirim?" Dudakları kötü bir sırıtışla kıvrılırken, nişan alır ve bana tekrar ateş eder. Bu sefer paintball göğsüme isabet eder.

Geriye doğru sendeledim, elim topun çarptığı yere gitti, parmaklarımın altında şimdiden bir şişlik oluşmaya başlamıştı. "Jackson, dur! Gözümü çıkarabilirdin."

O alaycı bir şekilde gözlerini devirir. "Oh, lütfen. Benim nişan alma yeteneğim mükemmeldir. Ve senin meme ucu gözbebeklerine yakın bile değil, aptal."

"Yemin ederim, senden ayrılacağım... ya da seni yatak odasının balkonundan aşağı atacağım, seni kendini beğenmiş salak."

"O zaman belki de benimle seks yapmayı reddetmeyi bırakmalısın." Silahı bana doğrulttu, bir kaşını kaldırdı. "Benim sikimi süreceksin?"

Omzuma isabet eden bir başka paintball topunun acısını görmezden gelerek ona doğru ilerlerken boğazımdan bir hırıltı çıkar.

Silahı ellerinden alıp balkona açılan çift kanatlı kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı gürültüyle açtım. Mevsim normallerinin üzerinde sıcak olan bahar havasına çıktım, tuzlu esinti saçlarımı dalgalandırırken silahı korkulukların üzerinden aşağıya attım ve yere düşmesini memnuniyetle izledim.

Sonra odaya geri girip, kollarımı kavuşturarak yatağın kenarında duruyorum. "Neden o topların hiçbiri patlamadı, bana söyler misin?"

Jackson'ın gözleri yaramazlıkla parıldıyor. "Viktor bana bir iyilik yaptı ve onları dondurdu. Arkanı dön ve pantolonunu indir. Kışında morluk oluşmuş mu bakayım."

Gözlerimi kısarak, alçak ve tehditkar bir sesle konuşuyorum. "Yaramazlık yapmaya devam et de ne olacağını gör."

O ise benim öfkeme aldırış etmeden kaşlarını oynatır.

Yenilgiye uğramış bir iç çekişle, onun büyük kral yatağına tırmanırım, yanına oturmak için sürünürken yatağın ağırlığıyla çökmesi hissedilir. "Doktorun talimatlarına uymam için beni zorlamaya devam edersen, bu yaz seni burada bırakıp gideceğim."

Jackson'ın yüzü gerginleşir, çenesi sıkılır ve dudakları ince, sıkı bir çizgiye dönüşür, gergin yüz hatları Cupid'in yayı daha da belirgin hale getirir.

"Bu tehdidi ilk kez yapmıyorsun, bu yüzden benimle Massachusetts'e gitmemi istemiyorsan, söyle yeter."

"Gitmeni istemediğimden değil." Boğazımdaki yumru her saniye büyüyor, zorlukla yutkunuyorum. "Ya... annem... Sen oradayken iyi günler geçireceğinin garantisi yok."

Çenemi kavradı, başımı yukarı kaldırdı ve gözlerim onun gözleriyle buluştu.

"O zaman

ona bakarız."

Şimdi alay etme sırası bende. "Evet, çünkü her erkek tatilinde bunu yapmak ister."

Jackson homurdanır, parmakları çenemi sıkıca kavrar. "Kill, senin ailen benim ailemdir. Senin sorunların ve korkuların da benimdir. Öyleyse, iki haftamızı böyle geçireceğiz, öyle olsun. Asla yardım istemek zorunda kalmayacaksın. Her zaman sorgusuz sualsiz yardım alacaksın."

Gözyaşları birikiyor, ne kadar tutmaya çalışsam da yanaklarımdan süzülüp akıyor.

"Hadi ama, aptal. Bu ağlama saçmalığı devam ederse, sana güzel şeyler söylemeyi bırakacağım." Alay ediyor, ama sesi yumuşak, parmağıyla gözyaşlarımı silerken dokunuşu nazik.

"Ben de seni seviyorum, aptal," diye fısıldıyorum, ağzımın köşelerinde küçük bir gülümseme beliriyor.

Ona doğru eğilip onu öpüyorum, o benim dudaklarımı ele geçirirken ben de onun dudaklarını ele geçiriyorum. Kollarını bana doluyor, beni kendine çekiyor ve dış dünya kaybolup sadece ikimiz kalıyoruz.

Jackson Reed, buz pistinde her zaman en büyük rakibim olacak ama pistin dışında, o sadece erkek arkadaşım değil, hayatımın takım arkadaşı.

Ve yanımda olmasını istediğim başka kimse yok.

Okuduğunuz için teşekkürler. Hikayeyi beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakın.

Titans hakkında daha fazla okumak ister misiniz? [Buraya tıklayın ve Viktor'un hikayesini okuyun: Unhinged Titan \(Kitap 3\)](#)

Ön izleme: Unhinged Titan

Viktor

Mega yatın üst katında bulunan büyük dairesel odaya adımımızı attığımızda yumuşak bir müzik çalıyor, tüm camlar mürekkep siyahı gökyüzünü süsleyen yıldızları yansıtıyor. Yüzümde geniş bir gülümsemeyle odaya ilk ben giriyorum. "Kralınız geldi."

Tabii ki bu sözlerim gülüşmelere ve ardından el sıkışmalara neden oluyor. North Shore Titans'ın sevilen kalecisi olmak gibisi yok.

Feisty Mouse omzuma hafifçe vurur. "Her zaman ilgi odağı olmak zorunda mısın?"

Burun kıvrırım. "Ben lanet olası güneşim, evrenin merkezindeyim."

"Güneş evrenin merkezi değildir," diyor Zach, çirkin pembe altın Audemars Piguet saatini düzeltirken.

Kim pembe altın alır ki?

Şimdi, Royal Oak koleksiyonundan, parlama önleyici safir kristalleriyle tamamlanmış kobalt mavisi saatim bir açıklama yapıyor.

Tabii ki Jackson hala dışarıda Killian'la konuşuyor. Serpents'la oynayacağımız bu sezonun nasıl geçeceğini merak ediyor. Ancak, bu ikisi kavgayı bir tür ön sevişme olarak gördükleri için, maçlar muhtemelen yine aynı yoğunlukta geçecek.

Tabii buz üzerinde kaldığı sürece.

Yine de onun için endişeleniyorum. Yeni yardımcı koçumuzla henüz tanışmadık ve takım arkadaşım onun iyi olduğunu söylese de, aksini gösteren küçük detaylar fark ediyorum. Endişelenmesine gerek yok. Biz varız ve bu yeni adam sorun çıkarırsa... biz onun icabına bakarız.

Alexei, Eli'yi koca koluyla sarar, sonra onu uzaklaştırır ve gülümsemem kaybolur. Tabii, anlıyorum. Alexei New Jersey Devils ile sözleşme imzaladığından beri, mümkün olduğunca çok zaman birlikte geçirmek istiyorlar.

Ama o salaklar yazın çoğunu beni yalnız bırakıp *Minnesota'ya* gittiler.

Kuzenim ve en iyi arkadaşımın beni terk edip Feisty Mouse ailesini görmeye gitmeleri gibisi yok. Alexei de orada sezon dışı antrenman yaptı.

Gerçekten çok kızamam. Kuzenimle gurur duyuyorum ve NHL'nin sonunda onu fark etmesine seviniyorum. Onun etrafta olmaması garip olacak, ama Feisty Mouse'u benim bakıma bırakıyor, en azından Eli hala benimle olacak.

Connor omzuma vuruyor. "Sohbet etme zamanı."

En sevdiğim eğlence, ilgi odağı olmak. Crestwood Atletizm Bölümü'nün düzenlediği Yıllık Gala da bunun için mükemmel bir fırsat.

Solumda, Zach cinayet işler gibi görünüyor. Ben ilgiyi seviyorum ama o beşimizin arasında olmaktan pek hoşlanmıyor. Bir keresinde birlikte oynadıktan sonra aramız bir süre garip oldu.

Neye bulaştığımı, onun ne kadar sadist olabileceğini bilmiyordum. Ona iyi olduğumu söyledim ama izler kaldı ve bence o, Alexei'nin bunu öğrenirse ne yapacağından gizlice korkuyor.

Tabii kuzenime bunu asla söylemem.

Ama geçen sezonun sonunda benden yardım istedi. Üvey kardeşini bulmak için benim yardımına ihtiyacı varmış. Annem ve ailesi sayesinde bu benim uzmanlık alanım.

Rusya'daki aile işimiz kesinlikle suç faaliyetlerine dayanıyor. Ama biz güçlüyüz. Ve matriarkalız.

Tanrıya şükür.

En azından hokeyi bırakmak konusunda endişelenmeme gerek kalmadı. Öte yandan kız kardeşim, şu anda işi yöneten ve bir gün onun yerini alması için kız kardeşimi eğiten Alexei'nin annesi olan teyzemle yaşıyor.

Amcamın Alexei'yi dövdükten sonra hala hayatta olmasına şaşırdım, ama ailemi tanıyorsam, bunun bir nedeni vardır.

Annem ve babam da kendimi koruyabileceğimden emin oldular. Kendimi nasıl koruyacağımı ve aslında takipçi eğilimlerimi besleyen diğer becerileri öğrettiler. Aptallar. Ama onların pek de parlak olmayan fikirleri sayesinde, yazın çoğunu takım arkadaşımın kaçak kardeşini bulmasına yardım etmeye çalışarak geçirdim.

Meğer bu küçük pislik beş yıl önce Zach'i neredeyse öldürüyordu ve arkadaşım onun varlığını sona erdirmeye kararlı.

Connor ve ben yarım saat boyunca bağışçılarla sohbet ettik. Daha çok manipölasyon becerilerimizi geliştirdik. Ve lanet olsun, bu konuda çok iyiyim.

Flört etmeyi çok sevmem de yardımcı oluyor.

Takım kaptanımız rugby takımından gelen bir kızla flört etmeye başladığında, ben de salon alanına gidip telefonunu karıştıran Zach'in yanındaki sandalyeye oturdum. "Ben heteroseksüelmişim gibi davranabiliyorsam, sen de duyguların varmış gibi davranamaz mısın?"

O sadece gözlerini devirdi. "Çok fazla çaba gerektirir. Ve senin aksine, ben ilgiye ihtiyacım yok."

"Blah, blah." Yumuşak deri koltuğa daha da geriye yaslanıyorum. "Henüz senin küçük hamamböceğini bulamadım."

"Babamın özel dedektifi de bulamadı. Önce o küçük pislği bul."

Odayı gözden geçirirken başımı sallıyorum, dikkatim barda oturan bir adama takılıyor. Yanları kısa, üstü uzun, kalın, koyu kahverengi saçlarıyla çok yakışıklı. Ve kesilmiş sakalının çene hattını çerçevelemesi sikimi sertleştiriyor.

Sert ama zarif görünüşünü çok seviyorum. Dağınık saç stiliyle çok yakışıyor.

Çaba gerektirmeden titizlikle bakımlı.

Başımı eğip, sanki buraya ait değilmiş gibi etrafına bakıp kambur duruşuna daha yakından bakıyorum.

Ve o takım elbise... ucuz. Yani, bu kalabalığa göre ucuz. Evet. Onun burada olmaması gerekiyor.

Eminim o salak yatın içine gizlice girmiştir. Ya da belki de zengin yaşlı bayanların metreslerinden biridir.

Çok yazık. Sikimi titretmeye başladı, artık o benim. "Eğlenme zamanı."

Zach telefonundan başını kaldırıp bana sert bir bakış attı. "Kimseyi öldürme. Babalarımızdan hiçbiri seni kurtaramaz."

"Evet, evet. Zamanı ve yeri var. Daha önce de duydum." Elimi havada gelişigüzel salladıktan sonra Brioni takım elbise ceketimi düzelttim ve gecenin oyuncağıma gözlerimle tecavüz ettim.

Adam neredeyse boşalmış bardağını çeviriyor ve ben de bu fırsatı değerlendirip bara yanaşarak ona doğru bakıyorum. "Bir tane daha ister misin?"

Etkilenmemiş bir şekilde başını kaldırır. "İyiym."

"Az konuşan bir adam. Hoşuma gitti." Tanıdığım bir barmen olan kadına işaret ettim, böylece yirmi yaşında olduğum için sorun çıkarmadan istediğim her şeyi verecekti. "Macallan 26, sek. Bir tane de buzlu."

O da başını sallar ve uçar gibi gider. "İyi olduğumu söylemiştim."

"Bu noktada buzlu suyu sağıyorsun. Sadece teşekkür et ve bu kadar huysuzluk yapmayı bırak. Bu bir gala."

O burun kıvrır.

"Yatağa nasıl gizlice girdiğini anlatır mısın? Buraya ait olmadığın çok açık."

Huysuz adam dönüp bana ters ters bakar ve lanet olsun, o da iki farklı göz rengine sahip insanlardan biri: biri yeşil, biri mavi.

İnlememi yutuyorum. Bunun beni neden tahrik ettiğini bilmiyorum.

Belki de bunu sadece filmlerde gördüğüm içindir. Eminim dizlerinin üzerine çöküp, ağızında benim sikim varken bana bakarken görölmeye değer bir manzara olacaktır.

"Çok güzelsin." Sözler ağızımdan kaçıyor. Onları durdurmak istediğimden değil, ama kesinlikle isteyerek söylemedim.

Yüzü biraz yumuşar, ağızının kenarı sanki gülümsemek istiyor ama buna direniyormuş gibi seğirir.

Barmen içkilerimizi getirir ve ben bardağımy alıp bir yudum alırım. "Peki, bu yaşlı cadalozlardan hangisi seni buraya getirdi? Yoksa ilk seferinde haklı mıydım?"

Ve şimdi yine duygusuzlaşmış durumda. Zach ile konuşmak gibi, yemin ederim.

Ayağa kalkıyor ve uzaklaşıyor. Benden uzaklaşıyor. Lanet olası bin dolarlık viski bardağını barda bırakarak.

Peki, o parayla kıcımy silebilirim. Öte yandan, onun tavrı, normalde güneş gibi parlayan ve biraz dengesiz kişiliğimi gölgeliyor.

Barmen'e dönüp üç bin dolar atıyorum, göz kırpyorum, sonra içkimi elimde onun peşinden gidiyorum.

İleride durup Koç Nieminen ile konuşmaya başlar, ben de geride kalırım. Koç Sikik kafalı bana içki içmekle ilgili nutuk atmaya başlayacaktır. Sanki yaptığım en kötü şey buymuş gibi. Eminim ki saçındaki beyazların çoğu benim ve arkadaşlarım yüzünden.

Gerçi, onda da karanlık bir taraf var.

Başta şüphelenmiştik, ama Jackson'ı dövdükten sonra Koç Buckland'ı uyuşturmaya yardım ettiğinde emin olduk. Sanki hiç zorlanmamış gibi.

Ne demişti? Evet, *"O, her pazar attığım çöp torbasından daha değerli değil."*

Biraz fazla yüksek sesle güldüm ve saklanmak için bir grup yaşlı adamın arkasına saklanmak zorunda kaldım.

Bir süre konuşurlar ve yeni oyuncağımın mega yatağa gizlice girmediğini fark ederim. Davet edilmiştir. Ama burada olmak istemediği bellidir.

Çok yazık.

Onun kaybı benim sikimin kazancı.

Sonunda oyuncağım tuvalete gider ve Alexei'nin kitabından bir sayfa alarak, birkaç dakika sonra onu takip ederim. Aklımı kaçırmış olabilirim, ama erkekler işerken onlarla flört etmek konusunda sınırimi çizerim.

Sadece bir kez yaptığım için.

O pislik herif, idrarı koktuğu için kuşkonmaz falan yemiş olmalı. Anında midem bulandı.

Audemars Piguet saatime bakıyorum. Beş dakika işini bitirmek için yeterli olmalı. Koridorda yavaşça yürüyerek geniş, mermer banyoya giriyorum.

Crestwood Üniversitesi, atletizm bağış toplama etkinliği için masraftan kaçınmıyor. Ama zaten başka seçenekleri yok. Eğer dandik bir parti teknesi ayarlasalar kimse gelmezdi.

"İşte orada, günün adamı." Yanına gittim, içkimi yudumladım, sonra bardağı masaya koydum.

O, ellerini yıkarken aynadan bana bakıyor.

Gülümserim, dalgalı sarı saçlarımı gözlerimden çekerek. "Hadi ama. Benim neşeli tavrımı sevdiğini biliyorum. Ve ilgimi."

O sadece başını sallar, hala kayıtsız.

Dramatik bir şekilde iç çekerim. "Dur tahmin edeyim, sen heteroseksüelsin." "Benim ne olduğum seni ilgilendirmez mi?"

Başka bir misafir tuvaletten çıkar ve ellerini yıkar. Kaşlarımı kaldırırım ve pislik kıkırdar. Ama bu ahmağın çıkarken parmaklarını açıp oyuncağımın kıcını okşadığını fark ederim.

parmaklarını açıp çıkarken oyuncağımın kıcını okşadığını fark ettim.

Yanlış hareket, pislik herif.

Aptal yaklaştığında, saçını tutup yüzünü duvara çarptım. Daha doğrusu, duvara takılı boy aynasına. "Okulda ellerini kendine saklamayı öğretmediler mi?"

Adamın yüzü kan içinde. Muhtemelen burnunu kırmışım. Camda bile kan var.

"Senin neyin var lan?"

Oyuncakımı görmezden gelip sapığı kapıya doğru itiyorum. "Düşmüş olabileceğini söyle.

Aksi takdirde, kıyıya yüzerek dönersin, tabii başarabilirsen."

Adam bir sürü kağıt havlu kapar ve dışarı koşar. Oyuncaklarıma geri dönerim, bardağımı alırım, sonra havaya kaldırıp alkışlarım. "Rica ederim."

"Sen delisin."

Viskiyi yudumladım, sonra bardağı geri koydum. "Evet, ama ben senin parlak zırhlı şövalyem."

Yüzünde kayıtsız bir ifadeyle etrafımdan geçmeye çalışır, ama ben onun önüne geçerim. "Gerçekten teşekkür etmeyecek misin?"

"Ne için?"

"Onun kıcına dokunmasını mı istedin?"

Cevap vermez.

"İstiyor muydun?"

"Hayır."

Reverans yapıp sırttım. "İşte, parlak zırhlı şövalyen."

"Büyü artık." Elini göğsüme koyarak beni hem kuvvetli hem de dikkatli bir şekilde -eğer bu mümkünse- kenara itti, sonra kapıyı açıp dışarı çıktı.

Tamam, bu tam olarak istediğim gibi gitmedi, ama çoğu insanın yaptığı gibi benden çılgılık atarak kaçmadı.

Bu bir artı. Ve ben *olgun* davranabilirim.

Aynaya bakıyorum, dalgalı saçlarımın bazı tutamlarını düzeltiyorum ve ceketimi düzeltiyorum, sonra bardağımı alıp dışarı çıkıyorum.

Bu adam her kimse, gecenin geri kalanında benimle birlikte yatta kalacak. Onu kazanmak için bolca vaktim var.

[Buraya tıklayın ve Viktor'un hikayesini okuyun: Unhinged Titan \(Kitap 3\)](#)

Yazar Hakkında

E. V. Olsen, sahiplenici ve eşlerine tamamen takıntılı olan aşırı alfa erkekleri hakkında yazmayı seven bir romantik yazar. Onların sahip olduklarını elde etmelerine hiçbir şey engel olamaz. Çağdaş dünyada, PNR dünyalarında ve hatta kıyamet sonrası dünyalarda karanlık veya endişeli türde romantik hikayeler yazmaktan hoşlanır.

E.V.Olsen ile çevrimiçi bağlantı kurun

Web sitesi: [https://evolsenbooks.weebly .com/](https://evolsenbooks.weebly.com/)

Haber bülteni: <https://landing.mailerlite.com/webforms/landing/z1v6s6>

Tiktok: <https://www.tiktok.com/@evolsenbooks>

Instagram: <https://www.instagram.com/evolsenbooks> Facebook:

<http://www.facebook.com/evolsenbooks>

E.V. Olsen'in diğ er eserleri

Wasteland Temptations Serisi

[Benim Olacak \(Kitap 1\)](#)
[Benim Koruyacağım](#)
[\(Kitap 2\) Onun Kırması](#)
[Gereken \(Kitap 3\) Onun](#)
[Y netmesi Gereken](#)
[\(Kitap 4\)](#)

North Shore Titans Hokey Serisi

[Vahş  Titan](#)
[Acımasız Titan](#)
[Çılgın Titan](#) Zalim
Titan Yasak Titan

İçindekiler

- [1. Tropes & Trigger Uyarıları](#)
- [2. En İyi Arkadaş Olalım](#)
- [3. Bölüm 1](#)
- [4. Bölüm 2](#)
- [5. Bölüm 3](#)
- [6. Bölüm 4](#)
- [7. Bölüm 5](#)
- [8. Bölüm 6](#)
- [9. Bölüm 7](#)
- [10. Bölüm 8](#)
- [11. Bölüm 9](#)
- [12. Bölüm 10](#)
- [13. Bölüm 11](#)
- [14. Bölüm 12](#)
- [15. Bölüm 13](#)
- [16. Bölüm 14](#)
- [17. Epilog](#)
- [18. Ön İzleme: Çılgın Titan](#)
- [Yazar Hakkında](#)
- [E.V. Olsen'in Diğer Eserleri](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

